

சேரன்

அசோகமித்திரன்: மேன்மைத் தமிழ்க் கலைஞன்

தமிழின் முதன்மையான எழுத்தாளர் அசோகமித்திரன் காலமானார் என்பது வெறுந் தகவல் அல்ல. அது வாழ்விலே ஒரு முறைதான் நிகழக்கூடியது. சென்னை யில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காலச்-சுவடு நிகழ்வு ஒன்றில் அவரைக் கடைசி யாகச் சந்தித்துப் பேசிய போது, நாங்கள் 1983 இல் நான் அவர் வீட்டுக்குச் சந்திக் கச் சென்றமை பற்றிய நினைவு கூர்ந்தார். 'பயங்கரமான காலம் வரப் போகிறது. எப்படித்தான் நீங்கள் எல்லாம் தப்பிப் பிழைக்கப் போகிறீர்களோ என்று யோசிக் கப் பயமாக இருக்கிறது. பேசாமல் இங்கேயே இருந்து விடுங்கள் என்று நான் சொன்னால் நீங்கள் எல்லாம் கேட்கவா போகிறீர்கள்?' என்று அவர் முதல் சந்திப்பில் சொன்னதை மறக்க முடியாது. ஈழத்து இலக்கியர்கள், போராளிகள் என்று

பலர் அவரைச் சந்தித்திருந்தனர். எல்லோ ருக்கும் அவர் இப்படித்தான் சொல்லியி ருப்பார் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

அசோகமித்திரன் யாழ்ப்பாணம் வந்தி-ருந்தபோது அவருடைய பேச்சைக் கேட் பதற்காக யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன். அப்போது நான் பல்கலைக் கழக மாணவன் அல்ல. இலக்கிய 'சேவை'க் காகக் கையெழுத்துப் பத்திரிகை ஒன்று நண்பர்களுடன் இணைந்து நடத்தி விட்டு வெளியேறிய காலம். அசோகமித்திரனின் 'வாழ்விலே ஒரு முறை' சிறுகதைத் தொகுப்பு வாசித்த பிற்பாடு சிறுகதை எழுத்தாளனாக வருவதுதான் என்னுடைய பெரிய திட்டமாக அப்போது இருந்தது. பல்கலைக் கழகத்தில் அவருடைய பேச் சின் சாரம் இப்போது நினைவில்லை.

எனினும் எந்தவிதமான ஆர்ப்பாட்டமு-மில்லாமல் போகிறபோக்கில் அவர் தூவி விடுகிற அங்கதக் குறிப்புகள் அடிக்கடி சிரிப்பலைகளை எழுப்பியது மட்டும் நினைவிருக்கிறது. அக்காலத்தில் தமிழகத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஈழத்துக்கு வருவது அலாஸ்காவுக்கு ஒட்டகம் வருவது மாதிரித்தான். அசோகமித்திரனின் வருகையும் தற்செயலாக நிகழ்ந்த ஒன்றுதான். இலங்கையிலுள்ள இந்தியத் தூதரகத் தின் எழுத்தாளர் திட்டம் ஒன்றில் அவர் அங்கு வந்தார். அவருடைய பெயரே தியாகராஜன் என்றுதான் சொல்லப்பட்டது. இந்தியத் தூதரக அதிகாரிகளுக்கு அவ ரையும் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவரு-டைய எழுத்துக்களையும் தெரிந்திருக்க வில்லை. தியாகராஜன் என்ற தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவர் வருகின்றார் என்று

தெரிந்ததும் அவரை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி விட்டார்கள். பல்கலைக்கழகத் தினருக்கும் தியாகராஜன் என்ற பெயரில் எந்த எழுத்தாளரையும் தெரிந்திருக்க-வில்லை. கைலாசபதி, மௌனகுரு அல் லது சித்திரலேகா மௌனகுரு இவர்களில் ஒருவர்தான் தியாகராஜன் என்பவர் அசோகமித்திரன் என்று கண்டு பிடித்தி ருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

கூட்டம் முடிந்த பிற்பாடு மௌனகுரு, சித்திரலேகா வீட்டில் அசோகமித்திரனு டன் உரையாடல் நடந்தது. அன்றுதான் அசோகமித்திரன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சிறுகதையொன்றை சித்திரலேகா வாசிக் கக் கொடுத்தார். Touch of Garlic என்பது அதன் தலைப்பு. Illustrated Weekly of

88ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

Indiaவில் வெளிவந்திருந்ததாக நினைவு. அயோவாப் பல்கலைக் கழகம் நடத்தி வரும் சர்வதேச எழுத்தாளர் வதிவிடப் புலமைப் பரிசிலைப் பெற்றுச் சில காலம் அயோவாவில் தங்கி இருந்த போது அசோகமித்திரன் எழுதிய சிறுகதை அது. கதையும் அயோவா அனுபவம்தான். குடியிருப்பை அசோகமித்திரனுடன் பகிர்ந்து கொண்ட வேறு நாட்டைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் ஒருவருக்கும் அசோகமித்திரனுக்கும் இடையே குளிர் சாதனப் பெட்டியைப் பகிர்ந்து கொள்வதிலேற்பட்ட பனிப்போர் பற்றியதே கதை. மற்றைய எழுத்தாளருக்கு உள்ளியைக் குளிர்சாதனப் பெட்டியிலே வைக்கும் பழக்கம் வேறு இருந்திருக்கிறது.

சுருக்கமாகவும், சாதாரணமாகவும், பிசிறல்கள் இல்லாமலும் தேவையற்ற, மேலதிகமான எந்த ஒரு சொல்லும் இல்லாமல் அசோகமித்திரனுடைய கதைகள் நகரும். ஆச்சரியங்களும், திருப்பங்களும் கடைசி வரியிலே வரக் கூடும். வராமல் விட்டாலும் வாசித்து முடிக்கிற போது கிளரூம் உன்னதமான அனுபவத்துக்கு எல்லையே இருக்காது.

சாதாரணம் என்பதில் இருந்து உயர் அழகையும் ஆழத்தையும் கட்டி எழுப்பத் தெரிந்த மேதை அசோகமித்திரன். Touch of Garlic வாசித்து முடித்த பிற்பாடு

அவரோடு பேச வேண்டும், பேசலாம் என்ற துணிவு வந்தது. ஆனால் அவர் இந்தியா திரும்பி விட்டிருந்தார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு 1983 இல் சென்னையில் இருந்தபோதுதான் அவரோடு சாவகாசமாக உரையாட முடிந்தது.

தீவிரமான அரசியல் காலம் அது. பயந்த சுவாவம் உள்ளவர் அவர். எங்களுடைய அரசியல் பற்றிய திடமான கருத்துக்கள் அவருக்கு இருந்தாலும் உரையாடலில் முக்கியம் பெற்றிருந்தது எங்களுடைய, பாதுகாப்பு, நலம் பற்றிய அவருடைய அக்கறைகள்தான். நுஃமான் தொடர்ந்தும் சிறுகதைகள் எழுதாமல் போனமை பற்றி அவருக்கு மிகுந்த வருத்தம் இருந்தது. கணையாழியில் வெளியான நுஃமானின் 'சதுப்பு நிலம்' சிறுகதையை வாசித்த போது தான் அடைந்த பிரமிப்பை அவர் சொன்னார்.

அவருடைய அங்கதச் சுவையும் சுவைப் பும் அலாதியானது.

தமிழ் எழுத்தாளர்களில் மிக மிகச் சிறந்த மிகச் சில எழுத்தாளர்களில் அசோகமித்திரன் முதன்மையானவர் என்பது எண்ணம்.

இத்தகைய ஒப்பீடுகள் ஒருவகையில் அவ்சியமற்றவைதான். எனினும் அசோகமித்திரன் போன்ற பெரிய ஆளுமைகள்

பற்றிய கவனம் தமிழ்ச் சமூகங்கள் மத்தியில் பரந்த அளவு இல்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் இப்படியான ஒப்பீடுகளை எழுத வேண்டி உள்ளது.

ஆண்டுதோறும் இடம் பெறும் சென்னைப் புத்தக விழாவில் மிக அதிகமாக விற்பனையாகும் நூல்களில் அசோகமித்திரன் நூல்களும் அடங்கும். எனினும் இவை லட்சக்கணக்கான விற்பனை அல்ல. தரமும் தீவிர இலக்கிய வீச்சும் கொண்டவர்களுக்கு நாம் வழங்க வேண்டிய இடம் இன்னும் பெரிதாக இருக்க வேண்டும்.

இறக்கும் வரை எழுதிக்கொண்டே இருந்த அசோகமித்திரன் ஒரு முறை சொன்னார்: "என்னை நம்பிக் கேட்கிறார்கள். எப்படி இல்லை என்று சொல்வது?"

அவருடைய கணையாழிக் காலத்தின் போது 'முஸ்தபா' என்ற பெயரில் ஒரு புத்தி வந்து கொண்டிருந்தது. அதனையார் எழுதினார்கள் எனத் தெரியாது. வெங்கட் சாமிநாதன் பற்றி அதில் சில விமரிசனக் குறிப்புகள் வெளிவந்ததாக நினைவு, அது தொடர்பாக வெங்கட் சாமிநாதன் பின்வருமாறு எழுதினார்: முஸ்தபா என்பது ஒரு மதகு. அதன் கீழே ஒளித்திருந்து கொண்டு அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி போன்றவர்கள் கல்லெறிகிறார்கள்!

அசோகமித்திரனைப் பார்த்தவர்கள், பழகியவர்களுக்கு அவர் கல்லெறிகிற உருவகம் ஆச்சரியத்தைத் தரும். எனினும் அவரது அங்கதம் சொட்டும் எழுத்துக்களில் வெளிப்படும் கூரிய விமர்சனப் பார்வையை உணர்பவர்களுக்கு இது ஆச்சரியம் தராது. நெருக்கடிக்கும் சிக்கல்களும் அவரைத் தரும்ப வைத்துள்ளன. அவரது கதாபாத்திரங்கள் பல வற்றிலும் இந்த இயல்பை மிகு நளினமாக அவர் கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்பது மிகையான கூற்றல்ல.

நம் காலத்தினதும் எக்காலத்தினது எழுத்தின் நாயகன் அவர். அவருடைய நினைவுக்கான காணிக்கையே இந்தச் சிறப்பிதழ்.

அவருடைய கதைகள் பற்றி இந்தச் சிறப்பிதழ்க்காகவே பெருந்தேவி, எஸ்.கே. விக்கினேஸ்வரன், இரவி அருணாசலம், அ. முத்துலிங்கம், கீதா சுகுமாரன் ஆகிய படைப்பாளிகள் எழுதியுள்ளனர். அசோகமித்திரனின் புகழ்பெற்ற கதையான 'புலிக் கலைஞன்' நன்றியுடன் மறு பிரசுரம் செய்யப்படுகிறது.

cheran@thaiivedu.com

அசோகமித்திரனின் பல சாத்தியக்கூறுகள்

படம்: ரவி சுப்பிரமணியம்

சென்னையில் தாம்பரத்தில் எங்கள் வீடு இருக்கிறது (தாம்பரம் தான் ஆனாலும் நாங்கள் இருந்த பகுதியிலிருந்து மாமல்லபுரம் 15 கி.மீ. தூரத்தில் இருந்தது என்பது வேறு செய்தி). வீடுகளே அரிதாகத் தென்படும் புறநகர் பகுதியில் ஒரே ஒரு சின்ன நூலகம் இருந்தது. ஆர்.வி.லெண்டிங் லைப்ரரி என்ற பெயரில் அது இயங்கி வந்தது. பத்தாம் வகுப்பு முடிந்து கோடைக் கால விடுமுறையின் பெரும்பகுதி அங்கே தான் பெரும்பாலும் கழிந்தன. முதியவர் ஒருவர் அதை அப்போது நடத்தி வந்தார். அங்கு தான் முதன்முதலில் அசோகமித்திரனின் '18வது அட்சக்கோடு' எனும் அந்த

நூலை நான் பார்த்தேன். அப்போது தீவிர இலக்கியத்தைப் பற்றியோ, பொதுவான இலக்கியத்தைப் பற்றியோ எந்தவிதப் பரிச்சயமோ அல்லது முற்கற்பிதமோ எனக்கு இருக்கவில்லை. அதனால் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் என்று சொல்ல இயலாது என்றாலும் ஒரு சாதாரணப் புனைகதையை எதிர்பார்த்து அந்த நாவலை எடுத்து வந்தேன். நான் நினைத்தது போலல்லாமல் முற்றிலும் வேறு கோணத்தில் அமைந்திருந்த அந்தப் புனைவு என்னை மிக ஆச்சரியப்படுத்தியது. அசோகமித்திரனின் எளியமொழியும், அவர் வருணனை செய்யும் கதையும் நிகழ்வுகளும் வேறுபட்ட

இருக்கவே சுவாரசியம் குன்றவில்லை. குறிப்பாக இரண்டாம் பாகம் தொடங்கிய பின் அதை எப்படி முடிப்பார் எனும் குறு குறுப்பு கூடிவிட்டிருந்தது. கடைசி அத்தியாயத்தின் இறுதிப் பந்தியில் அவர் வைத்த முடிவை நான் சற்றுமீ எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் புனைவை வாசிக்கும்போது தான் வரலாற்றை எவ்வாறு தனிமனித அவதானத்துடன் அவர் பகிர்ந்துகொண்டார் என்று புரிந்தது. வரலாறு மட்டுமல்ல சமூகத்தில் அரசியல் காரணங்களால் கட்டவிழ்க்கப்படும் வன்முறை மானுடத்தின் மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தையும் தனிமனித விழுமியங்கள் மாற்றியமைக்கப்படுவதையும் மிக எளிய மொழியில் அதில் அவர் சொல்லியிருந்தார்.

அந்த நாவலின் இறுதிவரிகள் உருவாக்கிய பாதிப்பில் தான் போர், இனப்படுகொலை, மனவடு சார்ந்த இலக்கியங்களில் எனக்கு மிகுதியான ஈடுபாடு உருவாகியது. அவருடைய பல கதைகள் மென்மையான, நுட்பமான நகைச்சுவையுணர்வு கூடிய எழுத்தாளராக அவரை அடையாளம் காட்டுகிற போதிலும் அதன் கூடவே மானுட வாழ்வின் அனைத்து தளத்திலும் ஏதோ ஒரு வகையில் பிணைந்திருக்கும் வன்முறையையும் மிகத் துல்லியமாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றன. பெண்கள் அவருடைய படைப்புகளில் எப்போதும் குடும்ப அமைப்புக்குள் வன்முறைக்கும், ஒடுக்கப்படுத்தலுக்கும் இடையே சிக்கலடைபவர்களாக துன்பங்களை சகித்துக்கொள்பவர்களாகவே வலம் வருகின்றனர். மிகச்சுருக்கமான மொழியில் அவர்களின் அவல நிலையை அவர் பல படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். குடும்ப அமைப்பின் வன்முறையும் சமூகத்தில் இடம்பெறும் வன்முறையும் பல புனைவுகளின் அடிநாதமாக இருந்திருக்கின்றன. பயணம் என்ற சிறுகதை அவருடைய பிற புனைவுகளிலிருந்து விலகி இறப்புக்கும் உயிர்வாழ்வதற்குமானப் போராட்டமாகவே அதனோடு நிகழும் வன்முறையினூடாகவே கட்டமைப்பட்டது.

இத்தனை ஆண்டுகள் கழிந்து மீண்டும் கல்விப்புலத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் நிலையில் எனது ஆய்வுப்போக்கை வரையறுக்கக்

கீதா சுகுமாரன்

காரணமாக இருந்தது அவரது '18வது அட்சக்கோடு' என் மனதில் பதித்துச்சென்ற தடமேயாகும் என்று இப்போது தோன்றுகிறது. அவருடைய படைப்புகள் அதிர்ந்து பேசாமல் சன்னக்குரலில் உணர்வுகளைப் பகிரும் தன்மையுடையதாய் இருக்கின்றன என்ற பொதுவான பார்வை இருந்தாலும் அவர் வைக்கும் வாழ்வின் நிறச்சனம் வன்முறைக்கு எதிராக மிக வலிமையான குரலின் சாயலுடைது. ஒவ்வொரு புனைகதையின் இறுதி வரியும் சட்டென அதுவரை அவர் வரைந்திருந்த நிறங்களை மாற்றி விடுகிறது. புனைகதை மட்டுமல்ல அவருடைய பல கட்டுரைகள் கூட இவ்வகையிலேயே முடிவு பெறுகின்றன. 'நோயினால் மட்டுமல்ல' என்ற கட்டுரையின் இறுதி வரியில் அக்கட்டுரை தி. ஜானகிராமனைப் பற்றியது எனத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அதே சமயம் அக்கட்டுரை எந்த ஒரு மனிதரைப் பற்றியும் அப்படித்தான் அமைந்திருக்கும் என்ற எண்ணத்தையும் விதைக்கிறது. அவரது படைப்புகளில் திறக்கப்படும் உலகுக்கு கடைசிப் பந்தியோ அல்லது வரியோ தான் வாயிற்படியாக இருக்கிறது. அந்த வாயிற்படிக்கு இட்டுச்செல்லும் புனைவுகள் அந்தக்கணத்தில் சட்டென மனதைக்குலைக்கும் உண்மைகளாக மாற்றமடைகின்றன. அண்மையில் விகடன் தடம் இதழில் வெளிவந்த செவ்வி ஒன்றில் தான் தொடர்ந்து எழுதுவதற்குக் காரணம் ஒரு குழல் ஏற்படுத்தும் பல சாத்தியக்கூறுகள் என்று அவர் கூறியிருந்தார். இப்படியான வாயிற்படிகளை உருவாக்கும் சாத்தியக்கூறுகள் அவரது தனித்துவமாக இருக்கிறது. அதனால் தான் அவருடைய எழுத்துக்கள் முற்றுபெறாமல் நம்மைத் தொடர்ந்து பாதித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன.

ஒரு மகத்தான எழுத்தாளரின் அடையாளம் வேறு என்னவாக இருக்கும்?

geetha.sukumaran@thaiivedu.com

அசோகமித்திரன்: எழுத்தில் உரையாடலில் என் மனச்சித்திரம்

- பெருந்தேவி

எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய பதிவு நம் மனத்தில் எப்படி உருவாக வேண்டும்? எழுத்து சார்ந்து, அந்த எழுத்தைப் பற்றிய கூர்மையான, நிதானமான விமர்சனம், மதிப்புரை சார்ந்து. ஆனால் பொதுவாக இவற்றின் வழியாக ஒரு பதிவு உருவாவதற்கு முன்னால் வேறு தடைகள் வந்து சேரும். இதில் முதன்மையானது, நேரிடையாக வாசிப்பதற்கு முன்னால் சிலர் இவர்கள் நண்பர்களாக வேறு இருப்பார்கள். சொல்கிற கருத்து முத்துகளை நாம் பொறுக்கியெடுத்து கண்ணில் ஒத்திக்கொள்வது. இன்னொன்று, நேரிடையாக ஓர் எழுத்தாளரை வாசித்தாலும் இந்த முத்துகள் நம் கண்களுக்குக் கடிவாளப்பட்டடையைப் போலக்கோர்த்து நிற்கும். இவற்றைத் தாண்டி எழுத்தை அணுகாமலாக அணுகுவது இயலாமல் போய்விடும். காலம் மட்டுமே கடிவாளத்தை நீக்க வல்லது.

ஆமாம், அசோகமித்திரனைப் பொறுத்தவரை எனக்கும் அதுதான் நடந்தது. சென்னைக்கு வந்து வாசிக்கத் தொடங்கிய 1990-களில் எனக்கும் சில நல்ல புத்தக அறிமுகங்களோடு இவ்வாறு கருத்துரை ஆற்றுப்படுத்தல்கள் நடந்தன. குறிப்பாக, அவரது நவீனத்துவ யதார்த்தவாத எழுத்து இலக்கியத்தில் காலாவதியான போக்கு என்று சொல்லப்பட்டது. வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக தன்னை அறிவித்துக்கொள்ளும் யதார்த்தவாதம் பின்காலனிய சமூகச் சிக்கல்களைப் பேச உதவாது, எந்தச் சிக்கலும் இல்லாமல் யதார்த்தத்தை மொழியில் கொண்டுவந்துவிடலாம் என்று எளிமையான சட்டகத்தைக் கொண்டது என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டது. அசோகமித்திரனின் தண்ணீர், வாழ்விலே ஒரு முறை, ஒற்றன், பாவம் டல்பதலோ உள்ளிட்ட சிலவற்றைப் படித்திருந்தேன். அவை பிடித்துமிருந்தன. அந்தக் காலகட்டத்தில் அசோகமித்திரனை சில முறைகள் சந்தித்து இருக்கிறேன். என்றாலும் 'காலாவதி' போன்ற சொல்லாடல்கள் என்னிடம் ஏற்படுத்திய மனத்தடையால் அவரோடு ஆக்கபூர்வமாக உரையாட முடியவில்லை. ஊரைவிட்டு வந்தபின் கடிவாளம் தானாகவே உடைந்தது என்று சொல்லவேண்டும். இங்கே எடுத்துக்கொண்ட வகுப்புகள், பல்கலையில் கிடைத்த வெவ்வேறு இலக்கியப்போக்குகளை ஆதரிக்கும் நண்பர்கள், புதிய நூல்கள் என்று இலக்கியம் வேறுவகையில் எனக்கு அறிமுகமானது. அப்போது புனைவெழுத்தும் சரி, திறனாய்வும் சரி, இவற்றை பலவகைகளில் அணுகலாம், காலாவதி எழுத்து என ஒன்றில்லை என்று புரிந்தது. இதை வாசிப்பவர்களுக்குச் சிரிப்பு கூட வரலாம். ஆனால் இதை எழுதுவது முக்கியம் என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் இத்தகைய ஆற்றுப்படுத்தல்கள் வெவ்வேறு வகை எழுத்துகளுக்காக (யதார்த்தவாத எழுத்துக்கும் உண்டு), இலக்கிய நிலைப்பாடுகளுக்காக தமிழில் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதையெல்லாம் தாண்டிதான் தனக்கான எழுத்தை நோக்கி வாசகர்கள் நகரவேண்டியிருக்கிறது.

சில வருடங்கள் முன்பு மீண்டும் அசோகமித்திரனை வாசித்துவிட்டு முதன்முறையாக அவர் வீட்டில் சந்தித்தேன். இலக்கியம் தாண்டி அன்றாட வாழ்க்கை, உறவுகள் என்றெல்லாம் உரையாடல் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது ஒரு சத்தம், பெண்ணின் கிறீச்சிடும் குரல் போல, பக்கத்து வீடு ஒன்றிலிருந்து கேட்டது. "என்ன சத்தம்னு பார்க்கறீங்களா" என்று கேட்டவர் அந்த வீட்டில் வசித்த ஒரு தம்பதியின் பிணக்கு பற்றி கூறினார். உரையாடலில் நிகழ்ந்த கதைத்தருணம் எனலாம் அதை. தினம்தினம் குடித்துவிட்டு வரும் இளைஞன் கணவன். மனைவியை அடிக்கும் பழக்க

மும் உண்டு. ஆனால் அவன் வீட்டுக்குள் அடிக்கமாட்டான், பால்கனியில் அபார்ட்மெண்ட்களில் இருக்கும் பலரும் பார்க்கும் படி விளாசுவான், முடிந்தவரை அந்தப் பெண் உடலை திருகி வளைத்துத் தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பான் என் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். கதையில் இங்கே ஒரு டீவிஸ்ட். அவன் என்ன செய்வான் தெரியுமா என்றார். அவனுக்கு அவ்வளவு காது கேட்காது. அவன் அடிப்பான், இந்தப் பெண்ணும் லேசப்பட்டவள் இல்லை. கிசுகிசுக்கும் குரலில் வேண்டுமென்றே பேசி அவனை இன்னும் கோபமுட்டுவான், அடி கடுமையாகும், தின்படி நடப்பது இது என்றார். அவன் ஏன் அப்படி செய்கிறான்

என்ற அபத்தக் கேள்வியை நல்லவேளை நான் கேட்கவில்லை. உறவும் பிணக்குமாக எவ்வாறு பின்னிப்பிணைந்திருக்கின்றன குடும்பங்கள் என்று பலநாள் யோசிக்க வைத்தது அது.

பளு என்ற அசோகமித்திரனின் கதையில் கணவன் - மனைவி உறவில் அலட்சியமும் பிரியம் அறுந்துபோவதும் பரஸ்பரப் பழிவாங்கலும் பாலினப் போரும் சொல்லப்படுகின்றன. "முக்கால்வாசிப் பெண்கள் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு தலைவாரிப் பின்னிக் கொள்வது கூட இல்லை. உருவம் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம். கணவன் வருமானம் கூடுகிறதோ இல்லையோ இவர்களின் உருவம் கூடிவிடுகிறது. அதுவும் எப்படி? இனிமேல் என்னை யார் என்ன கேட்கமுடியும் என்கிறது போன்ற அலட்சியம் பிரதிபலிக்கும் வகையில். இந்த கணவன்கள் இதே பெண்களை இப்போதிருக்கும் உருவத்தைக் கண்டு மணமுடிக்க சம்மதிப்பார்களா? அதற்குப் பழிவாங்கத்தான் இப்படி ஊதிப்போய் விடுகிறார்கள் போலிருக்கிறது.... 'நான் அழகாக இருந்தால் தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வாயா? கல்யாணம் ஆனபிறகு உன் முகத்தில் எப்படி கரி பூசுகிறேன் பார்' என்று எக்காளம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆண்

பெருந்தேவி: கவிஞர், எழுத்தாளர். இதுவரை நான்கு கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அமெரிக்காவில் நியூயோர்க் மாகாணத்தில் சியனா கல்லூரியில் உதவிப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிகிறார்.

வர்க்கம் பெண் வர்க்கம் இரண்டும் ஒன்றையொன்று பழி தீர்த்துக்கொண்டும் இழிவுபடுத்திக்கொண்டும் இருக்கின்றன. மனிதன் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நாளிலிருந்தே இப்படித்தானா? அல்லது மனைவி, குடும்பம், சமூகம் என்று ஏற்பட்ட பிறகா? நிச்சயமாக கல்யாணம் என்பதற்கும் முக்கியத்துவமும் புனிதத் தன்மையும் இல்லையென்று

பெண்ணாகவும் எழுத்தாளராகவும் இதைப் பார்க்கிறேன். என் வீட்டுக்கு என்னைப் பார்க்க யார் வந்தாலும் நான்தான் உள்ளே போய் வேலை செய்யவேண்டியிருக்கும், ஒருசில மணிநேர வருகை என்றால் வந்திருப்பவர்களோடு திருப்தியாகப் பேசவே முடியாது. அதேபோல ஆண் எழுத்தாளர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றாலும் அவர்கள் மனைவிகள் வேலை செய்யும்போது ஐயோ என்றிருக்கும். சமையலறைக்குப் போக வேண்டும் போலிருக்கும், ஆனால் இங்கே இலக்கியம், கலை, அரசியல் பேச்சு குடுபிடித்திருக்கும். அங்கே ஒரு காது, இங்கே ஒன்று. குற்ற உணர்ச்சியோடு பேச்சைத் தொடரவேண்டும், அல்லது அளவளாவலைக் கைவிட்டுவிட்டு நகர வேண்டும். ஆண்களுக்கு இந்தத் தேர்வைச் செய்ய வேண்டிய முகாந்திரமே இல்லை, பொதுவாக நண்பனாகிவிட்ட எழுத்தாளனை வாசகன் தன் வீட்டுக்கு வாராந்திரம் விருந்துக்கு அழைக்கும் அசோகமித்திரனின் சிறுகதை ஒன்றுள்ளது. அவனுடைய மனைவியும் பாவம் விதவிதமாகச் சமைப்பாள். சுவையான சமையல். எழுத்தாளனும் தவறாமல் பாராட்டுவான். ஆனால் கணவனோ இதென்ன பிரமாதம் என்பதுபோல ஒவ்வொரு முறையும் பாராட்டை, மனைவியின் சமையலைச் சாதாரணமென்று புறந்தள்ளிவிடுவான். அவனுக்கு அது ஒரு விஷயமே இல்லை. ஒருநாள் விருந்து நடக்கும்போது, அவியல் எப்படி என்பது போல எழுத்தாளனைப் பார்ப்பான். எழுத்தாளன் ஒரு முடிவோடு பொய்யாக அவியலில் உப்பு என்றவுடன், எழுத்தாளன் முன்னாலேயே மனைவியைக் கடுமையாகத் திட்டத் தொடங்கிவிடுவான் வாசகன். உப்பு சரியாகத்தான் இருக்கிறது என்று அவனுக்குத் தெரிகிறபோது அவன் நடத்தைவின் 'விபர்தம்' புரியும்.

அசோகமித்திரனின் கதைகளில் சமூகப் பொருளாதாரத் தளத்தில் அடிமட்டத்திலிருந்து பல்வேறு வகைகளில் கதாபாத்திரங்கள் வருகிறார்கள். சினிமா ஸ்டூடியோக்களில் ரோல் தேடும் கலைஞன், பெண் பிணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பின்னால் வருபவன், பங்க்சர் ஓட்டுபவர்கள், கட்டப்பட்டக்கொண்டிருக்கும் கட்டடத்தில் வசிப்பவர்கள், கூட்டிப்பெருக்குபவர்கள், நண்பர்கள் வீடுகளில் அவமானப்படும் எழுத்தாளன், துணை நடிகர்கள், பேருந்தில் நசுங்குபவர்கள், நொடித்துப் போய் கடற்கரையில் சுண்டல் விற்பவர்கள், அலுவலகப் பிழைகள், கார் ஓட்டுனர்கள், வேலையில்லா இளைஞர்கள், யாசகம் கேட்பவர்கள், குறி கேட்பவர்கள், கிறுக்குப் பெண்கள், வறுமையில் பொதுநூலகத்துக்குப் படிக்க வருபவர்கள், ஒண்டுக்குடித்தனக் காரர்கள், பக்கத்து வீடுகளில் கடன் வாங்குபவர்கள், சாமியார்கள்... சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் குறிப்பாக பெண்களும் குழந்தைகளும் ஒடுக்குமுறையை அதிகம் எதிர்கொள்ளும் கதாபாத்திரங்கள். முக்கியமாக, குடும்பம், பள்ளிக்கூடம் போன்ற நிறுவனங்களில் அவமானத்துக்கும் அச்சத்துக்கும் ஆளாகுபவர்கள் இவர்கள். ஒடுக்குமுறையைச் சந்தித்து விளிம்புநிலையிலேயே வாழத்தள்ளப்பட்டிருப்பவர்கள். இந்த ஒடுக்குமுறையை உடல் மீதான வன்முறையாக சந்திக்கிறார்கள் அல்லது வேலைப்பளுவாக உழைப்புச் சுரண்டலாகச் சந்திக்கிறார்கள் அல்

தொடர்தல் 90ம் பக்கம்

அசோகமித்திரன்: சின்னச் சின்னச் சொற்களால் பெரிய விடயங்களைப் பேசத் தெரிந்த கலைஞன்

- எஸ்.கே. விக்கினேஸ்வரன்

நவீன தமிழிலக்கியத்தில் தனக்கென ஒரு தனித்துவமான முத்திரையைப் படைத்த அசோகமித்திரன் இயற்கையடைந்த செய்தி கிடைப்பதற்கு ஓரிரு தினங்களுக்கு முதல் தான் காலம் 50 இதழில் வெளிவந்த அவரது சிறுகதையைப் படித்திருந்தேன். 'விக் கட்டுக்கு நேராகப் பந்து வந்தால் அவுட் டாகிவிடும் நான் கிறிக்கட் கோஷ்டிக்குத் தலைவனாகிவிட்டேன்' என்ற வரியுடன் முடிவடையும் அந்தக் கதை ஏற்படுத்திய உணர்வும், அது ஏற்படுத்திய மெளனமான புன்னகையை வெளிப்படுத்தும் உள்ளார்ந்த நகைச்சுவையும் மனதில் ஏற்படுத்திய மெல்லிய, ஆனால் ஆழமான பதிவிலிருந்து விடுபட முன்பாக அவரது மறைவுச் செய்தி வந்து சேர்ந்தது. கிட்டத்தட்ட அரை நூற்றாண்டு காலங்களுக்கு மேலாக, தனது இறுதிக் கணம் வரையும் ஓய்வின்றித் தொடர்ந்து எழுதிவந்த அசோகமித்திரன் அவர்களது மறைவு அவரது எழுத்துக்களுடன் பரிச்சயமான எவருக்கும் இலகுவில் கடந்து சென்றுவிடக்கூடிய ஒன்று அல்ல. இதுவரை தொகுப்புக்களாக வெளிவந்த சிறுகதைகள், மற்றும் இன்னமும் தொகுப்பாக வெளிவராத சிறுகதைகள் என்று 250க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள், ஏழுநாவல்கள், நான்கு குறுநாவல்கள் மற்றும் பல கலை இலக்கியம், சமூகம் என்பவை சார்ந்த ஏராளமான கட்டுரைகள் என்று பல்வேறு வகையான எழுத்துக்களைத் தந்த அவரது எழுத்துப்பணி அவரது மறைவுடன் ஓய்வுக்கு வந்துவிட்டது.

சின்னச் சின்ன வரிகள், தேர்ந்தெடுத்த சொற்கள், எழுத்து முழுவதும் உள்ளார்ந்து படர்ந்து கிடக்கும் நகைச்சுவை என்பவற்றினூடாகக் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் அவரது எழுத்துக்கள், திரும்பத் திரும்ப வாசிக்க வைப்பவை அவ்வாறான ஒவ்வொரு வாசிப்பின்போதும் புதுப்புது அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்தும் வீச்சும் ஆழமும் கொண்டவை. அவரது கதை சொல்லும் பாணியே தனி. கதைச் சூழல், கதை மாந்தர்கள், அவர்கள் பேசும் மொழி என்பவற்றினூடாக ஒரு அழகான சித்திரத்தை எம்முன் எழுப்பி விடும் அளவுக்குக் காட்சிப்படுத்தல் தன்மை மிக்கதாக அவை அமைந்திருக்கும். அவரது கதையுடன் அவர் சொற்களைப் பிடித்தபடி எம்மையறியாமலே அவர் காட்டும் உலகத்துள் நாம் பயணித்த வண்ணம் இருப்போம். கதையை அவர் நிறுத்துமிடம் சுவாரசியமானதாக, முடிந்தகதை மீண்டும் தொடர்வதான உணர்வை ஏற்படுத்துவதாக அமையும். கதை முடிந்த பின்னும், அவர் முடிந்த இடத்திலிருந்து எப்படி அவர் நம்மை அங்கு அழைத்துவந்தார் என்று நினைக்க நினைக்க அதன் ஆழம் புரிய ஆரம்பிக்கும். புனைவுகளை, கதைகளை எழுதும் படைப்பாளிகளைக் கதைசொல்லிகள் என்ற சொல்லால் அழைப்பது இலக்கிய உலகில் நடைமுறைக்குக்கு வந்தது மிக அண்மையில் தான். ஆனால், அவர் தொடக்க காலம் முதலே மிகச் சாதாரணமான, எந்த அலங்காரங்களும் அற்ற மொழியில் கதைசொல்வதில் ஓய் பற்ற ஆற்றல் படைத்தவராக இருந்து வந்திருக்கிறார். கதைகள் கூட மிகச் சாதாரணமான ஏதாவது ஒரு சம்பவத்தை அல்லது ஒன்றிரண்டு சம்பவத்தை சொல்வது போன்றதாக அமைந்திருந்தாலும், அந்தக் கதையை சொல்வதன் மூலமாகவே அவர் ஒரு உலகத்தை உங்கள் கண் முன் நிறுத்திவிடுவார். அவருக்கு கதைசொல்ல ஒரு சிறு சம்பவம், ஒரு சிறு பொழுது அனுபவம், ஒரு காட்சி என்று ஏதாவது ஒன்று போதும். அந்த ஒன்றை வைத்துக்

கொண்டே ஒரு கதையை ரசிப்போடும், மனதில் பதிய வேண்டிய விடயங்களை அதனுள் பொதிந்தும் சொல்லி முடிப்பதில் அவருக்கு நிகராக யாரையாவது சொல்ல முடியுமா என்பது சந்தேகமே.

தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் கணேஷ் வெங்கட்ராமன் அவர்கள் ஒருமுறை அசோகமித்திரன் பற்றி, 'எனக்குப் பிடித்த அசோகமித்திரன் கதைகள்' என்ற தலைப்பில் பேசுகையில் இது பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்ததை இங்கு நினைவு கூர்வது பொருத்தமாயிருக்கும். அவர் சொல்கிறார்:

'அசோகமித்திரன் எழுதும் கதைகளில் வரும் மாந்தர்கள் நாம் தினசரி வாழ்க

கையில் சந்திப்பவர்கள். சாதாரணத்துவத்தை எழுதிக் கொண்டே இருந்தல் குறித்த அவஸ்தைகளை புட்டுப்புட்டு வைக்கும் எழுத்து அசோகமித்திரனின் எழுத்து. எளிய சொற்கள் அலங்காரங்கள் இல்லாத நடை சாதாரண மனிதர்களே பாத்திரங்கள். சிக்கனமான வாக்கியங்கள் தேவைக்கு அதிகமாக ஒரு வாக்கியத்தையும் கதைகளில் பயன் படுத்தாதிருத்தல் தோலைச் சீவி உட்பொருளை அருகிருந்து உற்று நோக்கும் அணுகுமுறை. இவை அசோகமித்திரனுடைய சிறுகதையின் அம்சங்கள். அவருடைய கதைகள் வாழ்க்கையின் சுவையற்ற தன்மையை விவரித்தாலும், தினசரி தவிப்புக்களைத் தாண்டிய, அதை விடப் பெரிதான ஏதொவொன்றை நுட்பமாக புலப்படுத்துபவை. அன்றாட கவலைகளை பேசிக்கொண்டே மானுடத்தின் உயர் உணர்வுகளை தொட்டுச்செல்பவை.'

ஆம், அவரது பாணி இதுதான்.

1931 செப்ரெம்பர் 22ல், ஆண்டக்-ஹிரப் பிரதேசத்தில் பிறந்த அசோகமித்திரன் அவர்களது சொந்தப் பெயர் தியாக ராஜன். தனது 21வது வயதில் சென்னைக்கு வந்த அவர், தனது 86வது வயதில் இறக்கும் வரை அங்கேயே வாழ்ந்துவந்தார். இவ

ரது படைப்புக்கள் ஆங்கிலத்திலும், இந்தி உள்ளிட்ட பிற இந்திய மொழிகள் சில வற்றிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. தவிர இவர் தானே தனது கதைகளை ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்துமுள்ளார். ஆங்கிலத்தில் இவர் எழுதிய 'ஃபோர்டின் இயர்ஸ் வித் பொஸ்', 'த கோஸ்ட் ஒஃப் மீனம்பாக்கம்', 'ஸ்டீல் ப்ளீடிங் ஃபிரம் த வூண்ட்' நூல்கள் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவை. 1956 இலிருந்து எழுதத் தொடங்கியபோதும், தான் வேலை பார்த்த ஜெமினி ஸ்டூடியோவிலிருந்து விலகி முழுநேர எழுத்தாளராக இயங்கத் தொடங்கிய போது அவர் அசோக மித்திரன் என்ற புனைபெயரைத் தனக்குச் சூட்டிக்கொண்டார். இவரது படைப்புகளுக்காக தமிழ் நாடு அரசு விருதுகள், இலக்கிய சிந்தனை விருதுகள், சாகித்திய அக்காடமி விருது போன்ற பல விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். இருப்பினும், இவரது ஆற்றலுக்கும் பங்களிப்புக்கும் ஏற்ற விதத்தில், அதற்குரிய மேலும் பல விருதுகள் கிடைத்திருக்கவேண்டும் என்ற போதிலும், கிடைக்கவில்லை என்ற பலமான கருத்து இவரது எழுத்துக்களுடன் ஈடுபாடு கொண்டவர்களிடையே நிலவுகிறது. தனது நடை, மொழி, கதை சொல்லும் பாணி என்பவற்றில் அவர் பெரிதாக எந்த மாற்றங்களையும் மேற்கொள்ள முயன்றதில்லை. அப்படியான மாற்றங்கள் அவசியம் என்று கருதியதும் இல்லை. ஆயினும் அவை இன்னமும் படிக்கத் தூண்டும் சக்தியை கொண்டதான் இருக்கின்றன.

அவரைப்பற்றி எவ்வளவும் எழுதலாம்.

அவர் பற்றிய நினைவுக்காக எழுதும் இந்தக் குறிப்பில், எனது அனுபவம் பற்றிச் சொல்வதைவிட, அவர் மொழியைச் சற்று படிப்பதனுடாக அதிகம் புரிந்துகொள்ள முடியும். எலி என்று ஒரு கதை எழுதியிருக்கிறார். வீட்டில் எலி படுத்தும்பாட்டை தாங்க முடியாமல், அதை எலிப்பொறியில் மாட்டி வைக்க முடிவு செய்யும் கணேசன் என்ற பாத்திரத்துக்கு, பொறியில் இரைக்காக வைக்க வைக்க ஒன்றும் வீட்டில் இல்லை. ஒரு வடை வாங்கி வரலாம் என்று கடைக்குப் போகிறார். கதையின் இந்தக் கட்டம் வரையான சுவாரசியங்களை அறிய, கதையை முழுதாக வாசிக்க வேண்டும். இப்போது அதற்குப் பிறகு என்ன நடந்தது என்று அவரே சொல்கிறார் வாசியுங்கள்:

கணேசன் சட்டையை மாட்டிக்கொண்டுகால் ரூபாயைச் சட்டைப் பையில் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். வாசல் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு வெளியே கிளம்பினான். ஹோட்டல்களை மூடிவிட்டார்கள். டாக்கடைகள் வெற்றிலைப் பாக்குக் கடைகள் தான் திறந்திருந்தன. ஒரு வடை, ஒரு வடையில் பாதி கிடைத்தால் கூடப்போதும்.

ஆனால் எங்கும் வடை மீதமில்லை. ரொட்டி, பன், பிஸ்கட்டு, வாழைப்பழம் இவைதான் இருந்தன. இதெல்லாவற்றையும் வெவ்வேறுசமயங்களில் உபயோகித்துப் பார்த்தாகிவிட்டது. எலி இவைகளைச் சட்டை செய்வதில்லை. எண்ணெயில் பொரித்தெடுத்த பண்டம் - வடை, பக்கோடா, பப்படம் இவைதான் பலனளித்திருக்கின்றன. பருப்பு விற்கிற விலையில், எண்ணெய் விற்கிற விலையில் தினம் எங்கே இதெல்லாம் வீட்டில் பண்ணிக்கொண்டிருக்க முடிகிறது? அரிசி உப்புமா, ரவை உப்புமா, பொங்கல். அப்புறம் பொங்கல், ரவை

உப்புமா, அரிசி உப்புமா. அப்புறம் ரவை உப்புமா, பொங்கல், அரிசி உப்புமா இப்படித்தான் மாறி மாறி அந்த வீட்டில் கிடைக்கிறது. கணேசனுக்கு உப்புமா, பொங்கல் என்ற வார்த்தைகளை கூட அலுத்துப் போயிருந்தன. எலிக்கும் அப்படித்தானிருக்கும்.

சரி, இன்றைக்கு எலி நரி முகத்தில் விழித்திருக்க வேண்டும் என்று கணேசன் வீடு திரும்ப இருந்தான். தூரத்தில் மைதானத்தில் ஒரு பொதுக் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. மொத்தம் முப்பது நாற்பது பேர் கூட இருக்கமாட்டார்கள். இருந்தும் ஒருவர் கைகளைப் பலமாக வீசிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். சிறிதுநேரம் கேட்டால் என்ன? கணேசன் கூட்டத்தை நோக்கி நடந்தான். பேச்சாளர் நிக்சனுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்துக்கொண்டிருந்தார். சைனாவுக்கு எச்சரிக்கை. பிரிட்டனுக்கு எச்சரிக்கை. ரஷ்யாவுக்கு எச்சரிக்கை. பாகிஸ்தானுக்கு எச்சரிக்கை. அப்புறம் இந்திராகாந்திக்கு எச்சரிக்கை. தமிழ் நாட்டுத் தலைவர்களுக்கு எச்சரிக்கை. இந்தப் பயங்கர எச்சரிக்கைகளில் நூறில் ஒரு பங்கு எலி வர்க்கத்துக்குப் போய்ச் சேருமானால் அவ்வளவு எலிகளும் வங்காளக் கடலில் போய்த் தஞ்சம் புகும். ஏன் எலிகளுக்குத் தமிழ் மொழி புரிவதில்லை?

ஆனால் கணேசனுக்கு அந்தப் பேச்சை விட இன்னொன்று பலனளிப்பதாக இருந்தது. கூட்டத்திலிருந்து சிறிது தள்ளி ஒரு தள்ளு வண்டியைச் சுற்றிப் பலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வண்டியில் பதிக்கப்பட்ட ஸ்டவ் ஒன்றின் உதவியால் கூசுடப் பணியாரங்கள் தயாராகிக்கொண்டிருந்தன. கொதிக்கும் கடலை எண்ணெயிலிருந்து சல்லடைக் கரண்டியால் அவை எடுத்துத் தட்டில் போடப்பட்ட சில விநாடிகளில் விற்றுப் போய்க் கொண்டிருந்தன.

கணேசனும் அந்த வண்டிக்கருகில் நின்று கொண்டான். நீர்முழிக்கிப் கப்பல்கள்போல இருபதுமாவு தோய்ந்த மிளகாய்கள் பொரிந்துகொண்டிருந்தன. ஒருவன், 'வடை போடுய்யா, வடை போடுய்யா' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் அடுத்த முறையும் மிளகாய் பஜ்ஜிதான். கணேசனும் 'வடை போடுய்யா,' என்றான். ஆனால் மிளகாய் பஜ்ஜிக்கு நிறையத் தேவையிருந்தது. ஒருவன் காரில் வந்திறங்கி, 'ஒரு எட்டு பஜ்ஜி எடுத்துக் கட்டிவை,' என்று சொல்லிவிட்டு இருட்டில் சிறு நீர் கழிக்கப் போனான். கணேசன், 'வடை போடுய்யா இந்தத் தடவை,' என்றான்.

மிளகாய் பொரித்து எடுக்கப்பட்டு நிமிஷமாகப் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்டது. செய்தித் தாள் துண்டுகளில் இரண்டு, நான்கு, பத்து என்று கூடப் போட்டலம் கட்டப் பட்டன.

'நீங்க என்ன வடையா சொன்னீங்க? எவ்வளவு வேணும்?'

கணேசனுக்கு ஒன்று என்று சொல்லத் தயக்கமாக இருந்தது. 'இரண்டு போதும்,' என்றான்.

'அப்ப இதுக்கு அடுத்த வாட்டி போட்டெடுக்கறேன்.'

தொடர்தல் 93ம் பக்கம்

அசோகமித்திரன்: கரைந்து போகாத நிழல்

- இரவி அருணாசலம்

சரி, எழுதுவோம் என்று யோசித்தபிறகு, முதலில் நினைவில் வந்த புத்தகம் 'கரைந்த நிழல்கள்'. அப்புத்தகத்தை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்திருக்கிறேன். நான் ஏதும் எழுதுவோம் என உட்கார்ந்தால் அசோகமித்திரன் எழுத்தின் ஒரு துணுக்காவது வாசிக்காமல் உட்கார்வதில்லை. அவ்வாறு வாசித்தது அநேகமாக 'கரைந்த நிழல்கள்'. அடுத்த புத்தகம் எதுவென்று யாரும் கேட்டாலும் சொல்வேன்: 'தண்ணீர்'. மீண்டும் கேட்டால்? சொல்வேன்: 'அசோகமித்திரன் சிறுகதைகள்'.

எழுபதுகளின் பிற்கூறாக இருக்கலாம், மாதம் ஒருமுறை வெளியாகும் 'தீபம்' சஞ்சிகையில் 'கரைந்த நிழல்கள்' தொடராக வந்தது. அத்தொடரைக்கூட, தொடராக வாசிக்கக் கிடைக்கவில்லை. அக்கதைக்கான சித்திரங்களை வைத்துப் பார்த்து, பாத்திரங்களை ஓரளவுக்குப் புரிய முயன்றேன். இன்றளவும் என் நினைவில் நிற்பவர், உதவி டைரக்டர். அவரது தலைமையிற் கொட்டுண்ணத் தொடங்கியிருந்தன. படிய வாரியிருந்தார். அவருக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை.

பிறகு அதனை வாசிக்கத் தொடங்கியபோது என்னுள் எழுந்த உதவி டைரக்டரின் சித்திரம் வேறு. அது அசோகமித்திரன் என்னுள் வரைந்த சித்திரம். இப்படி அவர் ஒரு தொகைப் பேரை என்னுள் சித்திரம் கீறி உலாவ விட்டிருக்கிறார். பெயர்களை மறந்து போகிறேன் சித்திரம் மறையவில்லை. அசோகமித்திரன் உருவாக்க விரும்பும் உலகுக்குள் நாம் புகுந்து வெளிவர எவரது சித்திரமும் ஆகாது. அசோகமித்திரனின் வர்ணனை ஒன்றே நமக்குப் போதும்.

சித்திரிப்புக்களுக்கிடையே அவர் வைக்கின்ற வெளியும் உரையாடல்களுக்கிடையிலான மொனமும் அவரை உன்னத கலைஞனாக எம்முன் நிறுத்துகிறது. எந்த ஒரு வாக்கியமும் கூடவும் மாட்டாது, குறைந்தும் போகாது. ஆதாரமாக 'கரைந்த நிழல்கள்' நாவலை முன் வைப்போமென்றால், என் விதிக்கு அந்நாவலை வீட்டினில் காணவில்லை.

'கரைந்த நிழல்கள்' நாவல், சினிமாத் தொழிலை குறுக்குவெட்டு முகமாக நமக்கு கடத்துகிறது. பின்னர் வெளியான 'கனவுத் தொழிற்சாலை'(சுஜாதா) தொடர்கதையும் சினிமாவைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ள அந்த நாயக, நாயகியர் சினிமாவில்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமல்ல.

'கரைந்த நிழல்கள்' தரும் கதை மாந்தர்களில் துணை நடிகைகூட இருக்கிறார்.

அபூர்வமான காட்சிகள் கொண்ட (ஆங்கிலச் சினிமாவில் 'சுட்டது') படச்சுருளை வாடகைக்குக் கொடுப்பவனும் இருக்கிறான். உதவி இயக்குனர், தயாரிப்பாளர், நடிகர், நடிகை, நடிகையின் அம்மா என்று வரும் பாத்திரங்கள் யாவும் சினிமாவுக்கு மாத்திரமே உரியவர்கள். மாத்திரமல்ல, அதன் நெளிவுசுழிவுகளை அச்சொட்டாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

'கரைந்த நிழல்கள்' படைப்பை புதியவகை உத்தியுடன் நம்முன் வைக்கிறார், அசோகமித்திரன். தமிழில் அவ்வுத்தியை நாம் அறியாதது. ஒவ்வோர் அத்தியாயமும் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தை மாத்திரம் சுற்றி அலைகிறது. அவர்களது அன்றாடக் காரியங்களைச் சித்திரிக்கிறது. அவர்கள் குறித்து எந்த ஒரு கதையும் சொல்லப்படவில்லை. வாசிப்பின் துணைகொண்டு ஒரு கதையை நாம் எழுப்புகிறோம். நாம் மனதை பிசைகிறோமே ஒழிய, எந்த ஒரு சொல்தானும் கூறி அசோகமித்திரன் நமது மனதைப் பிசையவில்லை. அதனால் ஓர் எழுத்துக் கலைஞனாக மாத்திரம் அவர் நின்று விடுகிறார்.

ஒவ்வோர் அத்தியாயமும் தனித்தனிப் பாத்திரங்களைச் சுற்றி நிகழ்கிறது என்றேன். அதன் ஊடுபாவாக ஒரு கதை ஓடி முடிந்து விடுகிறது. அந்தக் கதையினை நாம்தான் உருவாக்கினோம் அசோகமித்திரன் அல்ல. 'பறவைப் பார்வை'யில் நமக்கு அந்தக் கதை தெரிகிறது. அது அப்படியே மிதந்து, தனித்துத் தெரிவதனை அவதானிக்கலாம்.

'ஒரு திரைப்படம் தயாரிக்கப்படத்தொடங்கி, இடையில் நின்று விடுகிறது. இத்திரைப்படத்தில் பங்குபற்றிய கலைஞர்கள் படம் பாடு' என்று இக்கதையைக் கொச்சையாகக் கூறிவிட்டிருக்கிறார். அல்ல அது வேறு. அது படைப்பு, அப்பால் வேறு என்ன சொல்வது? அசோகமித்திரன் கீறிய 'கோணல்மாணல்' ஆன சித்திரம், எமக்குத் தெளிவான உருவத்தைத் தந்து விடுகிறது. 'கதைகதையாக' வாசித்துப் பழக்கப்பட்ட எமக்கு இது கதையேயல்ல.

'நவில்தொறும் நூல் நயம்' என்பார்கள். அது அசோகமித்திரனின் படைப்புகளுக்குத் தான் அச்சொட்டாகப் பொருந்திவிடுகிறது. 'கரைந்த நிழல்கள்' நாவலில் ஒரு காட்சி: 'கோடல்வரத் தயாரிப்பாளர். பெரிய பங்காளர் அவரிடம் உண்டு. அவர் திரைப்படம் தயாரிக்கத் தொடக்கி பாதியில் நின்றுவிடுகிறது. இவைதாம் பின்னணி. அசோகமித்திரன் வேறொன்றும் சொல்லவில்லை, காட்சியை விபரிப்பார்... யன்னல் ஓரத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த தொலை

இரவி அருணாசலம்: இலண்டனிலிருந்து வெளியாகும் ஐபிசி தமிழ் 'பத்திரிகை'யின் ஆசிரியர். எழுத்தாளர்.

பேசி மணி அடிக்கிறது. அவர் ஓடி வந்து எடுப்பதற்கிடையில் ஓசை நின்று விடுகிறது. அவர் அவ்வாறு ஓடி வருகையில் பங்காளரின் உள்ளே அவரது இரு பையன்களும் கிறிக்கெற் விளையாடுகிறார்கள்.

பிற்தொரு காட்சி, இவர் தயாரித்த திரைப்படத்தின் நாயகி, பப்பிடிப்புக்கு வராமல் ஏமாற்றுகிறாள். நாயகியின் தாயாரும் முன்னாள் நடிகை. தயாரிப்பாளர் கோபத்துடன் போய் நாயகியின் கன்னத்தில் அறைகிறார். பிறகு சொல்கிறார்: "நீ எனக்குப் பிறந்தவளாகவும் இருக்கலாம்..."

மேற்குறித்த காட்சிகளின் போக்கை மேலும் விபரிக்கக் கூடாது. அது அசோகமித்திரனின் எழுத்தாளுமைக்கு நான் தரும் அவமரியாதை. இவரது பாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் உரையாடுவதில்லை. காட்சிச் சித்திரிப்பு மாத்திரமே கதையை நகர்த்திச் செல்கிறது. உரையாடல் மூலம் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் தேவை வந்தால் அதனையும் செவ்வனே நிறைவேற்றுகிறார். தேவைப்பட்ட அளவு அங்கு மொன இடைவெளி இருக்கின்றது. அவற்றினை புகுந்தும் திரவியங்களை எடுத்து வருகிறோம்.

அசோகமித்திரன் எழுதிய 'தண்ணீர்' நாவலை உலகத் தரமான நாவல் என்று சிலர் சொல்லக் கேள்வி. எனக்குத் தெரியாது. தமிழின் உன்னத நாவல் என்று தெரியும். ஏன் உலகத்தரமான நாவல் என்று சொல்கிறார்கள் என்பதை அறிவதற்காகவே மீண்டும் இரண்டுமுறை வாசித்தேன். உரையாடல் மூலம் கதையினை நகர்த்திச் செல்வதனை இங்கு பாருங்கள்:

கதையின் நாயகி, ஜமுனா. பெற்றோரை விட்டுப் பிரிந்தவள், காதலனாலும் தங்கையாலும் கைவிடப்பட்டவள். அதற்குக் காலம் மாத்திரம் காரணமல்ல, அவளும் காரணம். ஓர் அறையில் அவள் வாடகைக்குக் குடியிருக்கிறாள்.

"என்ன இப்போ வீட்டிலே இருக்கிறப்போவே உள்ளே பூட்டிக்கிறே?" வீட்டுக்காரர்மாள் கேட்கிறாள். "சித்தே இரு" என்று அந்த அம்மாள் அறைக்குள் நுழைகிறாள். அறைக்குள் சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறாள்... அசோகமித்திரனின் எழுத்தில் காட்சி இப்படி விரிகிறது:

அசோகமித்திரன்: எழுத்தில் உரையாடலில்...

88ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

லது குடும்பத்திலிருந்து, சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்படுதலாக, அவமானமாக எதிர்கொள்கிறார்கள். பெரும்பாலும் இந்த ஒடுக்குமுறை விவரணைகளாக இல்லாமல் சில காட்சிகளில் அல்லது வாக்கியங்களில் நறுக்குத் தெறித்தாற்போல சொல்லப்பட்டுவிடுகிறது.

மேலே கூட்டிய விருந்து சிறுகதையில் மனைவி கதாபாத்திரம்கூட அந்த வகை தான். அவரது பல புனைவுகளில் தூக்கமின்றித் தண்ணீருக்கான வரிசை அல்லது நீண்ட ரேஷன் கடை வரிசை போன்றவற்றில் அல்லாடுபவர்களாகப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். குழந்தைகளும் தாம். தூக்க முடியாமல் பெரிய தவலை தண்ணீரைத் தூக்கிக் கொண்டு போகிற சின்னக் குழந்தை. "இத்தனை பெரிய தவலை தண்ணீரில் அது எத்தனை குடித்துவிடப்

போகிறது? மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் ஒரு நாலஞ்சு டம்ளர்? மீதி எல்லாம் யாருடைய பயன்பாட்டிற்கோதானே? அந்தக் குழந்தையை மிரட்டியோ, நைச்சியமாகப் பேசியோ அனுப்பியிருக்கிறார்கள்" என்றொரு காட்சி தண்ணீர் நாவலில் வருகிறது. மழைநாளின் போது என்ற சிறுகதையில் ஆசிரியைகளால் (அவர்கள் என்ன செய்திருப்பார்களோ) குழந்தைக்குத் தினம் தினம் காலையில் சுரம் வருகிறது. இரவில் தூக்கத்தில் அவள் புலம்பாத நாளில்லை. காலமும் ஐந்து குழந்தைகளும் சிறுகதையில் மாசிக்காயை நாக்கில் அப்பி குழந்தைகளைத் தூக்கநிலையில் வைத்து அவர்களைக் காட்டிப் பிச்சை எடுக்கிறார்கள். துரோகம் சிறுகதையில் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுமியின் வயதைக்கூட்டி திருமணத்துக்கு யாசகம் கேட்கிறான் தகப்பன். மாசைரோவர் நாவலில், கணவனால் பாலியல் வன்முறை போல ஒன்றுக்கு ஆளாகும் பதினேழு வயதுப்பெண் குழந்தை ஒரு கதாபாத்திரம். குடும்பத்தினர் வற்புறுத்தலால்

திருமணம் செய்துவைக்கப்பட்டவள் அவள்: "காமாட்சியின் கண்கள் கல்யாணத்திற்குப் பிறகு அவள் பொம்மைகளின் கண்கள் போலாகிவிட்டன. மாறாக மாப்பிள்ளை சுந்தரேசன் இன்னும் கொஞ்சம் உடல்புர்த்து அவன் எங்கு உட்கார்ந்தாலும் அவன் துடைகள் எந்திரவிசைபோல் ஆடிக்கொண்டிருக்கும். இந்தத்துடைகளுக்கு ஈடுகொடுக்கமுடியாதபடிதான் காமாட்சி இப்படி பேயறைந்த முகத்தோடு உலவி வருகிறாளா?" அசோகமித்திரனின் இந்தக்குழந்தைக் கதாபாத்திரங்கள் எதிர்த்துப் பேசுவதுகூட அபூர்வம். மொனக் காட்சிகளாக, வதைப் படிமங்களாக அவர்கள் காட்டப்படுகிறார்கள். வாசிக்கும்போது மனஉளைச்சல் நேர்வதைத் தவிர்க்க முடியாது.

அசோகமித்திரனின் குழந்தைப் பருவத்தைப் பற்றி, அப்பருவத்தில் அவர் நண்பர்கள் பற்றிக் கேட்கத் தவறிவிட்டேன். ஆனால் அவருடைய இளம்பிராயக் காதல் பற்றி மட்டும் ஒரு முறை கேட்டேன். "உங்களி

...புடவை உலர்த்தும் கொடிக்காகச் சுவரில் உயரத்தில் அடித்திருந்த பெரிய ஆணியைப் பார்த்தவுடன் அப்படியே நின்றாள். ஜமுனாவைப் பார்த்து "அடிப்பாவி! என்னமது?" என்றாள். "இது என்னதுன்னேன்" என்று உரக்கக் கத்தினாள். "ஏன் மாமி ரொம்பப் பெரிது பன்றேன்?" என்றாள் ஜமுனா. "ஏண்டி இது பெரிசு இல்லாம சின்ன விஷயமா? நீ என் வீட்டிலே தூக்குப் போட்டுண்டு செத்து ஒழிஞ்சு என்னைச் சந்தியில் கட்டி இழுக்கணுமா?"

இந்த உரையாடல், காட்சியை விபரித்து கதையை அப்படியே நகர்த்தவில்லையா? இது அசோகமித்திரனின் சுயஅனுபவம் அல்ல, புனைவு. எங்கேயோ கேட்ட, உணர்ந்த அல்லது இது இப்படித்தான் ஆகும் என்று அவர் நினைத்த ஒன்றிணைப்புணவாக வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். அங்குதான் அவரது கலை ஆளுமை வெளிப்படுகிறது.

அந்தக் காட்சி இவ்வாறு முடிகிறது: "போ வெளியே" வீட்டுக்கார அம்மாள் சொன்னாள். "நான் எங்கே போக முடியும்?". "இப்ப எங்கே போறத்துக்கு இருந்தே நீ?"

அசோகமித்திரன் பற்றிக் கூற அதிகம் உள்ளது. ஒன்றைக் கூறி இதனை முடிக்கிறேன். 1984 ஜனவரி மாதத்தில் ஒரு நாள். அசோகமித்திரனை, தி.நகரில் உள்ள அவரது வீட்டில் சந்திக்கிறேன். பெரிய என்வலப்பில் வைத்து 'புதுசு' இதழ்களைக் கொடுக்கிறேன். சிறிது நேரம் பேசியவர் சட்டையை மாட்டி வெளியே வந்தார். 'கோப்பி குடிக்கப் போவோம்' என்பதாகச் சொல்லி விறுவிறுவென நடந்தார். அவரது நடைவேகத்துக்கு ஓடுகிறவன் ஆனேன்.

அவருடன் சேர்ந்து புகைப்படம் எடுத்திருந்தால்கூட தரமுடியாத அழியாச் சின்னத்தை அந்த நடைவேகம் தந்து விடுகிறது. ஆனால் இன்னோர் அழியாச்சின்னத்தைத் தொலைத்துவிட்டேன். 'புதுசு' இதழ்கள் கொடுத்த என்வலப்பில் அவர் 'புதுசு' பற்றி எழுதித் தந்தார். அளவெட்டியில் உள்ள எனது வீடுவரை அதைக்கொண்டு வந்தேன். 1992 யூலையில் வீட்டைவிட்டு எழுப்பி ஓடும்வரை அழியாச் சின்னமாக அது என்னிடம் இருந்தது. இப்போது அஃது ஓர் அழிந்த சின்னம்.

டம் வேறு யாரும் இதைக் கேட்டிருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை, காதலித்திருக்கிறார்களா" என்று கேட்டேன். காதலா என்று சிரித்தார். அதற்கெல்லாம் சந்தர்ப்பமே இல்லைமா என்றார். சின்ன வயதிலேயே குடும்பத்தைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிட்டது, சகோதரிகளுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்கவேண்டியபொறுப்பு வந்துவிட்டது என்பதுபோல சொன்னார். எனக்கு அந்தப் பதில் கொஞ்சம் ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்தது. இறக்கும்வரை இடைவெளி விடாமல் படைப்புக்கத்தோடும் கற்பனைவளத்தோடும் அபாரமாக எழுதிக்கூவித்த ஒருவர் எப்படி காதலிக்காமல் இருந்திருப்பார்? சரிதான், அவர் காதலித்ததுதான் இருக்கிறார், நிச்சயமாக. எழுத்தை. கடைசிவரையில் தமிழில் எழுதிக்கொண்டும் சமகாலத் எழுத்தாளர்களை தொடர்ந்து வாசித்துக்கொண்டும் இடையறாத காதலோடு வாழ்ந்திருக்கிறார். என்னையென்போன்ற வாசகர்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் அந்தக் காதலைத் தந்துவிட்டுத்தான் அவர் சென்றிருக்கிறார்.

பலக்கலைஞன்

அசோகநகரன்

பகல் ஒரு மணியிலிருந்து இரண்டுவரை எங்களுக்கு டிபன் இடைவெளி. முன்பெல்லாம் இரண்டரைவரை என்றிருந்ததாகச் சொல்வார்கள். அப்போது காலையில் வேலை ஆரம்பிக்கும் நேரமும் பதினொன்றாக இருந்திருக்கிறது. பதினொரு மணி காரியாலயத்திற்கு விட்டில் பத்தரை பத்தேழுக்காலுக்குச் சாப்பிட உட்கார்ந்து காரியாலயத்திற்குப் பதினொன்றரைக்கு வந்து சேர்ந்து, உடனே ஒரு மணிக்கு டிபன் சாப்பிடப் போவது அசாத்தியமாக இருந்திருக்கும். அதனால்தான் காண்டினில் எப்போதும் இரண்டு மணிக்குத் தான் நிஜமான கூட்டம் இருக்கும் இப்போது காலை பதினொரு மணி என்பதைப் பத்தரையாக்கி, அதையும் ஒரு மாதமாகப் பத்து என்று உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். டிபனுக்காகப் பிற்பகல் ஒன்றிலிருந்து இரண்டுவரை. மாலை ஐந்து மணிக்கு முடியும் காரியாலயம், இப்போது ஆறு மணிவரை நீட்டி வைக்கப்பட்டு விட்டது.

வேலை எப்போதும் நடந்த வேலைதான். ஃபாக்டரி பிரிவு என்றிருந்த தச்சு வேலை

செய்பவர்கள், எலெக்டிரிகல் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள், லாபரட்டரிக்காரர்கள் இவர்களுக்கு என்றும் எட்டு மணிநேர வேலை. அதே போலக் கணக்குப் பிரிவு - அக்கவுண்ட்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட். இவர்களுக்கு எங்கே வேலை நடந்தாலும் நடக்காது போனாலும் வருடமெல்லாம் கணக்கு எழுதிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்புறம் டெலிபோன் ஆபரேட்டர். டெலிபோனுக்கு இடைவெளி, விடுமுறை என்றிருந்ததே கிடையாது. ஆதலால் இந்தப் பிரிவுகளில் அடங்காதவர்களுக்குத்தான் அவ்வப்போது காரியாலய நேரத்திலே ஓய்வு கிடைக்கும். நாட்கணக்கில், வாரக் கணக்கில், மாதக் கணக்கில். எனக்குத் தெரிந்து ஒரு முறை எங்கள் ஸ்டூடியோ ஒன்றரை வருடம் திரைப்படமே எடுக்காமல் இருந்திருக்கிறது. ஒன்றரை வருடம் வேலையொன்றும் செய்யாமல் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு, காரியாலய நேரத்தில் மேஜை மீது காலைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு தூங்கி, தலையெழை நரைக்க வைத்து, அடிவயிற்றில் ஊள்சைத சேர்த்து, டயாபிடில் நோய்க்கு இடம்கொடுத்து,

சிந்தனைக்கு இலக்கு இல்லாத காரணத்தால் விழிகளுக்கு அலைபாயக் கற்றுக் கொடுத்து, பேச்சில் நிறைய உளறலை வரவழைத்துக் கொள்ளலாம் ஒன்றரை ஆண்டுக்குப் பிறகு நிஜமாகவே வேலை வந்தபோது நிர்ப்பந்த ஓய்வு ஒரு முடிவுக்கு வந்ததில் உற்சாகக்கிளர்ச்சி கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட கிளர்ச்சி கொண்டு, அதே நேரத்தில் வேலை செய்யும் பழக்கம் அறுபட்டுப்போனதால் தடுமாறலாம். அப்படிப்பட்ட கிளர்ச்சியையும் தடுமாற்றத்தையும் இன்று, நாளை என்று நாங்கள் எதிர்பார்த்திருந்த நாளில்தான் அவன் ஒரு பிற்பகல், நாங்கள் டிபன் முடிந்து வெற்றிலை புகையிலை போட்டுச்சுவைத்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.

“என்னப்பா வேணும்?” என்று சர்மா கேட்டார். சர்மா ஒரு காலத்தில் டிரௌசர் அணிந்தவராகவேதான் காணப்படுவார். போலீஸ் சப் - இன்ஸ்பெக்டராக வேலை பார்த்தவர். நாடகம், கதைகள் எழுதிப் பிரசுரம் செய்து பெயர் வாங்கி, எங்கள்

ஸ்டூடியோவின் கதை இலாகாவில் ஒரு புள்ளியாகிவிட்டிருந்தார். தங்கமான பழைய நாட்களில் எங்கள் முதலாளியைத் தன்னுடைய மோட்டார் சைக்கிள் பிலியனில் ஏற்றிக் கொண்டு வெளிப்புறக் காட்சிகள் எடுக்கக்கூடிய இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார். இப்போது வேஷ்டி அணிந்து புகையிலை போடுவதில் மிகவும் பழக்கப்பட்டுவிட்டார். அவர் எழுந்து நின்றால் கழுத்துக்குக் கீழ் இரு தோள்பட்டையும் சச்சுரமாக இறங்குவதுதான் அவர் ஒரு காலத்தில் தேகப் பயிற்சி அமைத்துக் கொடுத்த உடற்பாங்கு கொண்டவர் என்பதைக் காண்பித்தது.

சிறு அறை. சிறிதும் பெரிதுமாகப் பழங்காலத்து மேஜைகள் மூன்று. பெரிய மேஜை பின்னால் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த சர்மாதான் அந்த அறைக்குச் சபாநாயகரெனக் கொள்ள வேண்டும். நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலிகளைத் தவிர இன்னும் ஒன்று அதிகப்படியாக இருந்தது. எங்களுடையது எல்லாமே வெவ்வேறு விதமான பழங்கால நாற்காலிகள். அதிகப்படியான நாற்காலியில் ஒரு கால் குட்டை. யார் வந்து அதில் உட்கார்ந்தாலும் ஒரு புறம் சாய்ந்து, அதில் உட்கார்ந்தவரை ஒரு கணம் வயிற்றைக் கலக்கச் செய்யும். வந்தவன் அந்த நாற்காலியின் முதுகுப் புறத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

“என்னப்பா வேணும்?” என்று சர்மா கேட்டார்.

“சனிக்கிழமை வீட்டுக்கு வந்தேனுங்க,” என்று அவன் சொன்னான்.

“சனிக்கிழமை நான் ஊரிலேயே இல்லையே!” என்று சர்மா சொன்னார்.

“காலையிலே வந்தேனுங்க. நீங்ககூட ஒரு குடையை ரிப்பேர் பண்ணிட்டிருந்தீங்க.”

“ஓ, நீயா? வேலாயுதமில்லே?”

“இல்லீங்க, காதர் டகர் பாயிட் காதர்.”

“நீ வந்திருந்தயா?”

“ஆமாங்க. வெள்ளை சொன்னான், ஐயாவை விட்டிலே போய்ப் பாருன்னு.”

“யாரு வெள்ளை?”

“வெள்ளைங்க. ஏஜண்ட் வெள்ளை.”

இப்போது சர்மாவுக்கு விளங்குவதுபோலிருந்தது. வெள்ளை என்பவன் தான் எங்கள் ஸ்டூடியோவில் பெரிய கூட்டங்களைப் படம் எடுக்க வேண்டியிருந்தால் நூற்றுக்கணக்கில் ஆண்களையும் பெண்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு வருவான். கூட்டமாக இருப்பதைத் தவிர அவர்களிடமிருந்து நடிப்பு ஒன்றும் தேவைப்படாது. நபருக்கு ஒரு நாளைக்குச் சாப்பாடு போட்டு இரண்டு ரூபாய் என்று கணக்கு. வெள்ளை ஒரு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டுவிடுவான்.

“இப்போ ஒண்ணும் கிரவுட் சீன் எடுக்கலையேப்பா,” என்று சர்மா சொன்னார்.

“தெரியுங்க. உங்களைப் பார்த்தா ஏதாவது ரோல் தருவீங்கன்னு அவரு சொன்னாரு.”

“யாரு சொன்னாரு.”

“அதாங்க. வெள்ளை சாரு.”

சர்மா எங்களைப் பார்த்தார். நாங்கள் இருவரும் அந்த ஆளைப் பார்த்தோம். குள்ளமாகத்தான் இருந்தான். ஒரு காலத்தில் கட்டுமஸ்தான உடம்பு இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போது தோள்பட்டை எலும்பு தெரிய இருந்தான். நன்றாகத் தூக்கியிருந்த அவனுடைய தாடை மூட்டுக்கள் அவனுடைய கரிய கன்னங்களை அளவுக்கு மீறி ஓட்டிப் போனதாகக் காண்பித்தன. வெள்ளை கொண்டுவரும் ஆட்கள் எல்லாரும் அநேகமாக அப்படித்தான் இருப்பார்கள். ராமராஜ்யம் பற்றிப் படம் எடுத்தால் கூடப் படத்தில் வரும் பிரஜைகள் தாது வருஷத்து மக்களாகத் தான் இருப்பார்கள்.

புலிக்கலைஞன்....

91ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

“நான் வெள்ளைகிட்டே சொல்லியனுப்பறேன்” என்று சர்மா சொன்னார். நாங்கள் சாய்ந்துகொண்டோம். பேட்டி முடிந்துவிட்டது.

அவன், “சரிங்க,” என்றான். பிறகு குரல் சன்னமடைந்து “உடனே ஏதாவது பார்த்துக் கொடுத்தீங்கன்னாக்கூடத் தேவலாம், சார்” என்றான். “ஷூட்டிங் ஒண்ணும் இன்னும் ஆரம்பிக்கலையேப்பா. கிரவுட் சீனெல்லாம் கடைசியிலேதான் எடுப்பாங்க.” “அதுக்கில்லீங்க. ஏதாவது ரோல் தாங்க.”

“உனக்கு என்ன ரோல்பா தர முடியும்? அதோ காஸ்டிங் அசிஸ்டென்ட் இருக்காரு. அவர் கிட்டே எல்லா விவரமும் தந்துட்டுப் போ.”

நான்தான் காஸ்டிங் அசிஸ்டென்ட். வந்தவன் மாதிரி ஆயிரக்கணக்கான நபர்களின் பெயர், வயது, உயரம், விலாசம் எல்லாம் குறித்து வைத்திருந்தேன். அந்தக் குறிப்புகளிலிருந்து தேவைப்படும் போது நான்கு பேருக்குக் கடிதம் போட்டால் முன்று கடிதங்கள் திரும்பி வந்துவிடும், விலாசதாரர் வீடு மாற்றிப் போய்விட்டார் என்று. அப்புறம் எல்லாம் வெள்ளைதான்.

ஆனால் அவன் என்பக்கம் திரும்பவில்லை. அந்த மூவரில் சர்மாதான் மிக முக்கியமானவர் என்று அவன் தீர்மானமாக இருந்தான்.

“நீங்க பாத்துச் சொன்னத்தாங்க ஏதாவது நடக்கும்” என்றான்.

“உனக்கு நீந்தத் தெரியுமா?” என்று சர்மா கேட்டார்.

“நீச்சலா? என்று அந்த ஆள் திரும்பக் கேட்டான். பிறகு “கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரியுங்க” என்றான்.

“கொஞ்சமெல்லாம் தெரிஞ்சாப் போறாது. ஒரு ஆளு மேலேந்து ஆத்துலே பாய்ஞ்சு நீந்திப் போற மாதிரி ஒரு சீன் எடுக்க வேண்டியிருக்கும். அதுக்கு நீ போறாது.”

“எனக்கு டகர் பாயிட் வரும். என் பேரே டகர் பாயிட் காத்தரானுங்க.”

“அதென்ன டகர் பாட்?”

“டகர் பாயிட்டுங்க. டகர், டகர் இல்லே?”

இப்போது எல்லோரும் கவனமாக இருந்தோம். ஒருவருக்கும் புரியவில்லை.

அவன் சொன்னான், “புலிங்க, புலி. புலி பாயிட்...”

“ஓ, டைகர் ஃபைட்டா. டைகர் ஃபைட், நீ புலியோட சண்டை போடுவியா?”

“இல்லீங்க. புலி வேஷம் போடுவேங்க. அதைத்தான் டகர் பாயிட்னு வாங்க, இல்லீங்களா?”

“புலி வேஷக்காரனா நீ? புலி வேஷமெல்லாம் சினிமாக்கு எதுக்கப்பா? புலி வேஷமா? சரி, சரி வெள்ளை வரட்டும். ஏதாவது சான்ஸ் இருந்தா கட்டாயம் சொல்லி அனுப்பறேன்.”

“நான் ரொம்ப நல்லா டகர் பாயிட் பண்ணுவேங்க. நிஜப்புலி மாதிரியே இருக்கும்.”

“நிஜப்புலிக்கு நிஜப்புலி கொண்டுவந்துடலாமே.”

“இல்லீங்க நான் செய்யறது அசல் புலி மாதிரியே இருக்கும். இப்ப பார்க்கிறீங்களா?”

“ஆஹாம், வேண்டாம். வேண்டாம்.”

“சும்மா பாருங்க, சார் ஐயாவெல்லாம் எங்கே புலியாட்டம் பார்த்திருப்பாங்க.”

“ஏன் ஒவ்வொரு மொகரத்துக்கோ ரம்ஜா னுக்கோ தெருவில் புலி வேஷம் நிறை

யப் போறதே.”

“நம்பளது வேறு மாதிரிங்க. நிஜப் புலி மாதிரியே இருக்கும்.” அவன் எங்கிருந்தோ ஒரு புலித் தலையை எடுத்தான். அப்போதுதான் அவன் ஒரு துணிப்பையை எடுத்து வந்திருந்தது தெரிந்தது. புலித் தலை என்பது தலையின் வெளித்தோல் மட்டும். அதை அவன் ஒரு நொடியில் தன் தலையில் அணிந்து கொண்டு முகவாய்க் கட்டை அருகே அந்தப் புலித்தலை முக முடியை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டான். அவன் சொந்தக் கண்களோடு ஒரு சிறுத்தையின் முகம் உடையவனாக மாறினான். அறையை ஒரு விநாடி அங்குமிங்கும்

“

அவன் புனைபோல் முதுகை மட்டும் உயர்த்தி உடலை வளைத்துச் சிலிர்த்துக் கொண்டான். பிறகு வாயைத் திறந்தான். நாங்கள் திடுக்கிட்டோம். அவ்வளவு நெருக்கத்தில் அவ்வளவு பயங்கரமாகப் புலி கர்ஜனையை நாங்கள் கேட்டது கிடையாது.

பார்த்துக் கொண்டான்.

“பேஷ்” என்று சர்மா சொன்னார். நாங்கள் அவனையே பார்த்த வண்ணம் இருந்தோம்.

அவன் கையை உயரத் தூக்கி ஒருமுறை உடம்பைத் தளர்த்திக் கொண்டான். அப்படியே குனிந்து நான்கு கால்களாக நின்று முகத்தைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“பேஷ்” என்று சர்மா மீண்டும் சொன்னார்.

அவன் புனைபோல் முதுகை மட்டும் உயர்த்தி உடலை வளைத்துச் சிலிர்த்துக் கொண்டான். பிறகு வாயைத் திறந்தான். நாங்கள் திடுக்கிட்டோம். அவ்வளவு நெருக்கத்தில் அவ்வளவு பயங்கரமாகப் புலி கர்ஜனையை நாங்கள் கேட்டது கிடையாது.

அவன் மீண்டும் ஒருமுறை புலியாகக் கர்ஜித்துத் தன் பின்பாகத்தை மட்டும் ஆட்டினான். அப்படியே நான்கு கால்களில் அறையில் காலியாயிருந்த நாற்காலி மீது பாய்ந்து ஓடுங்கினான். நாற்காலி தடதவென்று ஆடியது. நான் “ஐயோ!” என்றேன்.

அவன் நான்கு கால் பாய்ச்சலில் என் மேஜை மீது தாவினான். கண் இமைக்கும் நேரத்தில் சர்மா மேஜை மீது பாய்ந்தான். சர்மா மேஜை மீதும் தாறுமாறாகப் பல காகிதங்கள், புத்தகங்கள், வெற்றிலைப் பொட்டலம் முதலியன சிதறி இருந்தன. ஒன்றின் மீதும் கூட அவன் கால்கள் படவில்லை. அவன் சர்மா மேஜைமீது பதுங்கி சர்மாவைப் பார்த்து மீண்டுமொருமுறை குலை நடுங்க வைக்கும் முறையில் கர்ஜித்தான். அங்கிருந்து அப்படியே உயர மேலே பாய்ந்தான். நாங்கள் எல்லோரும் “ஓ!” என்று கத்திவிட்டோம்.

அது பழங்காலத்துக் கட்டடம். சுவரில் நெடுக சுமார் பத்தடி உயரத்தில் இரண்டங்குலத்திற்கு விளிம்பு மாதிரி இருந்தது. ஒரு பக்கச் சுவரில் அந்த விளிம்புக்குச் சிறிது உயரத்தில் ஒரு ஓற்றைக் கம்பி போட்ட ஜன்னல் வெண்டிலேட்டராக இருந்தது. அதில் ஏகமாகப் புழுதி, அழுக்கு,

ஒட்டடை படிந்து இருந்தது.

அவன் நான்கு கால்களையும் வைத்து ஆரூயரத்திற்கும் மேல் எகிறி, எங்கள் தலைக்கு மேல் அந்த ஈரங்குலச் சுவர் விளிம்பில் ஒரு கணம் தன்னைப் பொருத்திக்கொண்டான். பிறகு கைகளால் வெண்டிலேட்டர் கம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு மீண்டும் புலி போல கர்ஜித்தான்.

“பத்திரம்பா, பத்திரம்பா!” என்று சர்மா கத்தினார். அந்த உயரத்தில் அவன் முகத்துக்கு நேரே கூரை மின்சார விசிறி பிசாசாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கும் அந்த விசிறிப்பட்டைகளுக்கும் நடுவே சில அங்குலங்கள் கூட இருக்காது.

அவன் அவ்வளவு உயரத்திலிருந்து அப்படியே நாற்காலி மீது தாவினான். அப்ப

”

டியே எம்பித் தரையில் குதித்தான்.

நாங்கள் திகிலடங்காத அதிர்ச்சியில் இருந்தோம். சிறுத்தை முகத்திலிருந்த அவன் கண்கள் புலிக் கண்களாக மின்னின. இன்னொரு முறை சிறுத்தை பயங்கரமாக வாயைப் பிளந்து கர்ஜித்தது. அடுத்த கணம் அவன் உடல் தளர்ந்து தொங்கியது. அவன் எழுந்து நின்றுகொண்டான்.

சர்மாவால்கூட பேஷ் என்று கூற முடியவில்லை. அவன் சிறுத்தை முகமுடியைக் கழற்றிவிட்டான்.

நாங்கள் எல்லோரும் பேச முடியாமல் இருந்தோம். அவன்தான் முதலில் பழைய மனிதனானான்.

“நான் கட்டாயம் ஏதாவது பார்க்கறேம்பா” என்று சர்மா சொன்னார். அவர் குரல் மிகவும் மாறியிருந்தது. அவன் கையைக் குவித்து கும்பிட்டான்.

“நீ எங்கேயிருக்கே?” என்று சர்மா கேட்டார். அவன் மீர்சாகிப் பேட்டை என்று சொல்லி, ஒரு எண், சந்தின் பெயர் சொன்னான். நான் குறித்துக்கொண்டேன் அவன் தயங்கி, “ஆனா எவ்வளவு நாள் அங்கே இருப்பேன்னு தெரியாதுங்க” என்றான்.

“ஏன்?” என்று சர்மா கேட்டார்.

“இல்லீங்க...” என்று ஆரம்பித்தவன் சடாலென்று சர்மா காலில் விழுந்தான்.

“எழுந்திருப்பா எழுந்திருப்பா காதர்” என்று சர்மா பதறினார். நாங்கள் எழுந்து நின்று நின்றோம். அவனும் எழுந்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். “நம்ம சம்சாரம் வீட்டுப் பக்கமே வராதேன்னு சொல்லியிருக்குங்க” என்றான். அவன்தான் சில நிமிஷங்களுக்கு முன்பு புலியாக இருந்தான்.

“நான் சம்பாரச்சு எவ்வளவோ மாசமாகுதுங்க. அதுதான் என்ன பண்ணும்? நாலு குழந்தைங்க. எல்லாம் சின்னச் சின்னது.” அவன் இப்போது அழுதுகொண்டிருந்தான்.

சர்மாவுக்கு ஏதோ தோன்றி, “நீ இன்னிகுச் சாப்பிட்டாயா?” என்று கேட்டார்.

அவன், “இல்லீங்க” என்றான். அவன் அன்றில்லை, எவ்வளவோ நாட்களாகச் சாப்பிடவில்லை என்பதுகூடக் கேட்கத் தேவையற்றதாயிருந்தது.

சர்மா அவர் ஜேபியில் கையை விட்டார். நாங்களும் உடனே எங்கள் பைகளில் துளாவினோம். சில்லரை எல்லாம் சேர்ந்து இரண்டு ரூபாயிருக்கும். சர்மா, “இந்தா, இதைக்கொண்டு போய் முதல்லே காண்டினுக்குப் போய் நன்னாச் சாப்பிடு” என்றார்.

அவன், “வேண்டாங்க” என்றான்.

“என்ன வேண்டாம்? போய்ச் சாப்பிடுப்பா முதல்லே” என்று சர்மா சொன்னார்.

“ஏதாவது ரோல் வாங்கித் தாங்க ஐயா” என்று அழுதுகொண்டே அவன் சொன்னான்.

சர்மாவுக்கு அவ்வளவு கோபம் வந்து நான் பார்த்ததில்லை. “கொடுத்த பணத்தை நீ எப்படியா வாங்கிக்க மாட்டேன்னு சொல்லுவே? பணத்தை மறுத்தா உனக்குப் பணம் எங்கேய்யா வரும்? ஒரு சல்லீன்னாலும் லக்ஷ்மீய்யா.

உனக்கு எங்கேய்யா லக்ஷ்மீ வருவா? போ, வாங்கிண்டு முதல்லே சாப்பிடு” என்று கத்தினார்.

அவன் அழுகை ஓய்ந்து பணத்தை வாங்கிக்கொண்டான். சர்மா இதமாகச் சொன்னார். “ரோல்லெல்லாம் என் கையிலே இல்லேப்பா. உனக்கு முடிஞ்சது நான் செய்யறேன். போ, முதல்லே வயத்துக்கு ஏதாவது போடு.” பிறகு என்னைப் பார்த்து, “கொஞ்சம் இவனை காண்டினுக்கு அழைச்சுண்டு போய் சாப்பிட வை” என்றார். நான் உடனே எழுந்தேன்.

அவன், “வேண்டாங்க. நான் போய்ச் சாப்பிடறேங்க. நான் போய்ச் சாப்பிடறேங்க” என்றான். பிறகு மீண்டும் எங்களுக்குக் கும்பிடு போட்டுவிட்டு வெளியே போனான்.

நாங்கள் சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தோம். சர்மா அவரையறியாமல் சிறிது உரக்கப் பேசிக்கொண்டார்.

“இவனுக்கு என்ன பண்ணறது? இங்கே இப்போ எடுக்கிறதோ ராஜா ராணிக்கதை.”

ஆனால் அவர் வெறுமனே இருந்துவிடவில்லை. இரு வாரங்கள் கழித்து மீண்டும் கதை இலாகா கூடியபோது கதாநாயகன் புலி வேஷமணிந்து எதிரிக் கோட்டைக்குள் நுழைவதாகப் படமெடுக்கலாம் என்று சம்மதம் பெற்றுவிட்டார். புலியாட்டமாகக் காண்பிக்கும்போது கதாநாயகனுக்குப் பதில் காதர் ‘ரூப்’ செய்யலாம். அவனுக்கு ஒரு நூறு ரூபாயாவது வாங்கித் தரலாம்.

நான் காதருக்குக் கடிதம் போட்டேன். நான்கு நாட்களில் வழக்கம்போல அக்கடிதம் திரும்பி வந்தது. விலாசதாரர் இல்லையென்று.

சர்மா வெள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு காதரைத் தேடினார். நாங்களும் எங்கெங்கோ விசாரித்துத் தேடினோம். கதாநாயகன் எதிரிக் கோட்டைக்குள் நுழையும் காட்சி எடுக்கப்பட வேண்டிய நாள் நெருங்கிக் கொண்டே வந்தது. காதர் கிடைக்கவில்லை.

அவன் கிடைத்திருந்தாலும் அதிகம் பயன் இருந்திருக்காது. அந்த ஒரு மாதத்திற்குள் வெளியான ஒரு படத்தில் கிராமிய சங்கீதத்துடன் அந்தக் கதாநாயகன் காவுடி எடுப்பதாகக் காட்சி வந்திருந்தது. அந்தப் படம் தமிழ்நாடெல்லாம் தாங்க முடியாத கூட்டத்தைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்தது.

நாங்கள் எடுக்கும் படத்தில் கதாநாயகன் கரகம் எடுப்பதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

வாசலில் அமர்ந்திருந்தவர்

அ.முத்துலிங்கம்

இன்று முழுக்க அசோகமித்திரனை நினைக்கும் நாள். ரொறொன்ரோவில் 18 யூன் 2016ல் நடந்த தமிழ் இலக்கியத் தோட்ட விருது விழாவில் அசோகமித்திரனுக்கு, அவர் எழுதிய 'குறுக்கு வெட்டுகள்' நூலுக்கு 500 டொலர் பரிசு வழங்கப்பட்டது. அவரால் பரிசை ஏற்றுக்கொள்ள ரொறொன்ரோவுக்கு வரமுடியவில்லை. அந்தப்பரிசுப் பணத்தை அவருக்கு அனுப்பும் பொறுப்பு எனக்கு கொடுக்கப்பட்டது. நானும் அனுப்பினேன். அவரும் கிடைத்தது என்று கடிதம் எழுதினார்.

தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் வருடாந்த கணக்கு வழக்குகளை சரிபார்க்கும் கணக்காய்வு நிறுவனம் எனக்கு ஒரு கேள்வி அனுப்பியிருந்தது. 'அசோகமித்திரனுக்கு அனுப்பவேண்டிய 500 டொலர் பணத்தை நீங்கள் ஜெ. தியாகராசன் என்பவருக்கு அனுப்பியிருக்கிறீர்கள். காரணம் சொல்ல முடியுமா?' வெள்ளைக்காரக் கணக்காய்வாளருக்கு தமிழில் புனைப்பெயரில் எழுதுவோர் அதிகம். உண்மைப்பெயர் வேறாக இருக்கும் என்பதை எப்படி புரியவைப்பது? ஒரு சட்டவாளரைப் பிடித்து 'அசோகமித்திரன் என்பவருடைய இயற்பெயர் ஜெ.தியாகராசன்' என்று எழுதி ஒரு சத்தியக் கடதாசி தயாரித்தேன். அந்த விசயமாக சட்டவாளருடன் பேசியபோதுதான் என் செல்பேசியில் அசோகமித்திரன் இறந்துவிட்டார் என்ற குறுஞ்செய்தி வந்தது. சட்டவாளருக்கு அதைக் காட்டினேன். 'ஒருவர் இறந்தார். இரண்டு பெயர்கள் மறைந்தன' என்றார் அவர்.

புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிறகு நான் ஆர்வமாகப் படித்தது அசோகமித்திரனைத்தான். ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல், அலங்காரம் செய்யாமல், நெஞ்சைத் தொடுமாறு நேராக எழுதிவிடுவார். சம்பாசனைகள் பாய்ந்து பாய்ந்து செல்லும். இடைவெளிகளையும் ஊன்றிப் படிக்கவேண்டும். ஒரு வாரத்தை அதிகம் இராது. குறைந்தும் இல்லை. நான் நண்பர்களுக்கு அடிக்கடி சொல்வேன், 'அளவெடுத்து தைத்த சட்டை' என்று. அவருடைய 'ஒற்றன்' மற்றும் 'தண்ணீர்'

நாவல்களை எந்த உலக இலக்கியத்தோடும் ஒப்பிடலாம். எத்தனை தரம் வேண்டுமானாலும் திருப்பி படிக்கலாம். அலுப்பு வராது.

அவர் என்னுடைய நேர்காணலையே மாற்றி விட்டார். ஒரு கட்டுரை எழுதித் தந்தார். நான் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் அதில் விடை இருந்தது. புள்ளிகளைத் தொடுத்து

படம்: ரவி சுப்பிரமணியம்

அசோகமித்திரனை நான் ஒரு முறை சந்தித்திருக்கிறேன். இரண்டு தடவை பேசியிருக்கிறேன். மூன்று கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறேன். கடைசித் தடவை, ஒரு வருடம் முன்பு என நினைக்கிறேன், ஒரு நேர்காணலுக்காக 20 கேள்விகள் அனுப்பி அவைக்கு பதில் எழுதித்தரக் கேட்டேன்.

ஒட்டகம் உண்டாக்குவதுபோல எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் விடை வருவதுபோல சாமர்த்தியமாகக் கட்டுரையை வடிவமைத்திருந்தார்.

நான் பொறாமைப்படுவது அவருடைய ஞாபகசக்தியைப் பார்த்துத்தான். 50, 60 வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த ஒன்றை

நுண்ணிய அவதானிப்புகளுடன் விவரிப்பார். வியப்பாயிருக்கும். அப்படியே காட்சி மனக்கண்ணின் முன்விரியும். நேற்று நடந்த ஒன்றை எழுதுவது போல சர்வசாதாரணமாக எழுதுவார். சமீபத்தில் ஒரு கட்டுரையில் (நேர்காணலாகவும் இருக்கலாம்) போகிற போக்கில் Rape of Lucrece பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டே போனார். பலராலும் கண்டுகொள்ளப்படாத சேக்ஸ்பியரின் நீண்ட கவிதை அது. அதில் உள்ள சில நுணுக்கங்களைப் பற்றி விவாதித்தார். நானும் அமெரிக்காவில் உள்ள ஒரு நண்பரும் அதைப்பற்றி நீண்ட நேரம் பேசினோம்.

சமீபத்தில் கமலா ராமசாமி எழுதிய 'நான் தைலாம்பாள்' நினைவுக் குறிப்பு நூலில் இப்படி ஒரு வசனம் வரும். எனக்கு மிகவும் பிடித்த இடம். கணவன் இறந்த பின்னர் தைலாம்பாள் சொல்லுவார். 'அவர் வாசலில் அமர்ந்திருக்கிறார் என்பது எனக்குத் தைரியத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.' ஒருவர் தவறாமல் அனைத்து தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் அசோகமித்திரன் வாசலில் அமர்ந்திருக்கிறார் என்ற துணிவு இருந்தது. இனிமேல் வாசல் வெறுமை தான். உலக அளவில் மதிக்கப்பட்ட தமிழ் எழுத்தாளர் அவர் என்பது இன்றும் பலருக்கு தெரியாது.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர், ஒரு வசனத்தை சரி பார்ப்பதற்காக அவருடைய 'கரைந்த நிழல்கள்' நூலைத் தேடினேன். கிடைக்கவில்லை. யாரோ இரவல் வாங்கி விட்டு திருப்பித் தரவில்லை. சென்னையில் இருக்கும் நண்பர் தமிழ்மகனுக்கு எழுதினேன். அவர் உடனேயே புத்தகத்தை வாங்கி எனக்கு அனுப்பிவிட்டதாக மின்னஞ்சலில் தகவல் தந்திருந்தார். புத்தகம் இன்னும் வரவில்லை.

அசோகமித்திரன் போய்விட்டார்.

muthulingam.a@thaiivedu.com

அசோகமித்திரன்: சின்னச் சின்ன...

89ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

மீண்டும் மிளகாயே எண்ணெயில் இறங்கியது. வெகுநேரமாக வடை கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன் பெரிதாகச் சண்டையே போட ஆரம்பித்தான். 'இதோ ஆயிடுத்துங்க. ஒரு நிமிஷம். அதோ அவரும் வடைக் காகத்தான் காத்திட்டிருக்காரு.'

கணைசனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. வண்டியைச் சுற்றி இப்போது நல்ல கூட்டம். எல்லாரும் அவர்கள் தின்பதற்காகப் பணியாரங்களுக்குக் காத்திருக்கிறார்கள். அவன் வடை தின்ன ஆவலோடு காத்திருக்கிறான் என்றுதான் அவர்கள் எல்லாரும் நினைத்திருக்க முடியும். அவர்களுக்கு அந்த வடை எலிப்பொறிக்காக என்று தெரிந்தால் எப்படியிருக்கும்? கணைசனுக்கு மிகவும் வேதனையாக இருந்தது.

வடை போட்டு எடுத்தவுடன் முதலில் கணைசனுக்குத்தான் இரு வடைகள் ஒரு 'மாலை முரசுத் துண்டில் கொடுக்கப்பட்டது. சுடசுட எண்ணெய், காகிதத்தில் ஊறி அவன் உள்ளங்கையில் பரவிற்று. மணக்க மணக்க இருவடைகள். வடையின் மேற்புற ஓட்டில் பருப்புத்துகள்கள் வெள்ளையாகத் துருத்தி நின்றன.

கணைசன் வீட்டுப் பக்கம் நடந்தான். குடுதாங்க மாட்டாமல் வடைகளைக் கைக்குக்கை மாற்றிக்கொண்டிருந்தான். கையும் காகிதமும் ஒரே எண்ணெய். பாவம், அந்த வண்டிக்காரனுக்கு அந்த வடைகள் எலிக்காக என்று தெரியாது. கணைசனுக்கு அந்த வடைகள் அவன் வீட்டிலேயே செய்யப்பட்டதாயிருந்தால் சங்கடமிருக்காது. இப்போது வேதனையாகத்தான் இருந்தது.

சட்டையைப் பாழடிக்காமல் எண்ணெய்க்கையால் சாவியை எடுப்பது முடியாத காரியம். கணைசன் வடைகளைக் கீழே வைத்துவிட்டுக் கையிலிருந்த எண்ணெயைப் புறங்காலிலும் ஆடு சதையிலும் தேய்த்துப் போக்கினான். வீட்டிற்குள் சென்று எலிப்பொறிக்கொக்கியில் ஒரு வடையைப் பொருத்தினான். இன்னொரு வடை மீதம். கணைசன் அவனே அதைத் தின்றான். ஐம்பது வயதுக்காரன் இரவு பத்து மணிக் குவடை தின்றால் நிச்சயம் விளைவுகள் இருக்கும். ஆனால் அது எதற்கோ பரிகாரமாக என்று நினைத்துக் கொண்டான். படுத்துக்கொண்டான். தூங்கி விட்டான்.

காலை. கணைசனுக்கு வயிறு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. பொறியில் எலி அடைப்பட்டு இரவெல்லாம் ஏகமாகச் சப்தம் எழுப்பியிருக்கிறது. அவனுக்குத்தெய்யாது, அவன் மனைவி தான் சொன்னாள்.

இப்போது எலியைக் கொண்டுபோய் எங்காவது விட வேண்டும். கணைசன் பொறியைத் தூக்கிக் கொண்டு கிளம்பினான். பொறியில் இருந்த ஒரு சிறு துவாரத்தின் வழியாக எலி மூக்கை நீட்டிற்று. அந்த முக்கிலிருந்து அது பெரிய எலியா சிறிய எலியா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் வீட்டில் மாவு டப்பாவைக் கீழே தள்ள, எண்ணெய் ஜாடியை உருட்டிவிட, அழுக்குத் துணியைக் கடித்துப் போட, காய்கறிகளைக் குதறிப் போட எலி பெரிதாயிருந்தால் என்ன, சிறியதாயிருந்தால் என்ன?

இம்முறை தெருச்சாக்கடை வேண்டாம் என்று கணைசன் மைதானத்திற்குச் சென்றான். ஒரு வாரமாவது ஆகும் இந்த எலி வீடு கண்டுபிடித்துத் திரும்பிவர. ஆனால் இந்த எலி இல்லாது போனால் வேறு ஏதாவது எலி.

இந்தப் பையன்கள் சிறிது தள்ளிப்போக மாட்டார்களா என்று கணைசன் நினைத்தான். ஆனால் அவர்கள் அவன் எலிப் பொறியைத் திறப்பதற்காகக் காத்திருந்தார்கள். கணைசன் பொறியைத் தரையில் வைத்து மெதுவாக மூடிக்காம்பை அழுத்தினான். எலி வெளியே ஓடிற்று.

அது பெரிய எலியும் இல்லை. மிகச் சிறியதும் இல்லை. பரந்த வெளி பழக்கமில்

லாமல் எலி தாறுமாறாக ஓடிற்று. ஒரு பையன் கல்லை விட்டுறிந்தான். கணைசன், 'வேண்டாம் பையா,' என்றான். அப்போது எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த காக்கை எலியை ஒருமுறை கொத்திவிட்டுப்போயிற்று. எலி மல்லாந்து படுத்துத் துள்ளிற்று. பிறகு இன்னும் வேகமாகத் தத்தித் தத்தி ஓடிற்று. காக்கை ஒரு சுற்று சுற்றிவிட்டு வேகமாகக் கீழிறங்கியது. எலிக்குப் பதுங்க இடம் தெரியவில்லை. காக்கை எலியை அப்படியே கொத்திக் கொண்டு தூக்கிச் சென்றுவிட்டது. கணைசனுக்குத் துக்கமாக இருந்தது.

இன்னொன்றும் அவனுடைய துக்கத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது. பொறியைத் தூக்கிக் கொண்டு வீடு திரும்ப ஆரம்பித்தவன் பொறிக்குள் பார்த்தான். அவன் முந்தின இரவு கொக்கியில் மாட்டிய வடை அப்படியே தின்னப்படாமல் இருந்தது.

ஆம் இதுதான் அசோகமித்திரன்!

சின்ன சின்ன சொற்களால் பெரிய விடயங்களை பேசத் தெரிந்த கலைஞன்.

vickneawaran.sk@thaiivedu.com

